

ลูก
ปลา
น้อย
เซี่ยจื่ออึ้ง

เล่ม
1

กำเนิดนิทานพื้นบ้าน

“ลูกปลาน้อยเขี้ยวฮ้อย” เป็นผลงานของมังกรโบราณผู้ล่องลับ
“โก้วเล้ง”

เรื่องราวเล่าถึงผาแฝดคู่หนึ่งที่ถูกนำไปเลี้ยงดูในสถานที่ผิดแผก
และแตกต่าง หนึ่งในนั้นคือ ลูกปลาน้อยนามเขี้ยวฮ้อย

มันถูกเลี้ยงดูในสถานที่ที่ชั่วร้ายที่สุดในแดนดินนามหุบเขาคันโหนด

หากแต่ธาตุแท้อันดีงาม ไซ้จะถูกหลอมละลายกลับกลายเป็นชั่วร้าย
ได้หรือไม่?

เรื่องลูกปลาน้อยเขี้ยวฮ้อยนี้ นับว่าเป็นผลงานในยุคใหม่ของ
โก้วเล้งที่หลอมรวมรูปแบบของนวนิยายกำลังภายในรุ่นดั้งเดิม เข้ากับ
นวนิยายในแบบของโก้วเล้งได้กลมกลืน

สมกับที่เป็นอีกหนึ่งยอดผลงานในชีวิตการประพันธ์ของมังกรโบราณ
ท่านนี้

ก้ามาผู้แต่ง

มีอยู่วันหนึ่ง ข้าพเจ้าเข้าชมการบันทึกเทปละครของสถานีโทรทัศน์
ได้หัวัน พวกเขาส่วนใหญ่เป็นนักแสดงที่มีพรสวรรค์เป็นเลิศ

ในจำนวนนั้นมีอยู่คนหนึ่ง ไม่เพียงเป็นนักแสดงฝีมือดี ทั้งยังเป็น
นักเขียนบทมือฉกาจ เป็นผู้กำกับการแสดงยอดเยี่ยม เคยกำกับการแสดง
ภาพยนตร์ที่แปลกแหวกวงการ ได้รับเสียงปรบมือจากการประกวด
ภาพยนตร์มาแล้ว บุคคลเช่นนี้ย่อมต้องกอปรด้วยสติปัญญา มีภูมิความ
รู้อย่างสูง จู่ๆ เขาพูดกับข้าพเจ้าว่า “ผมไม่เคยอ่านนวนิยายกำลังภายใน
มาก่อน ลองส่งเรื่องที่คุณเห็นว่าดีที่สุดให้ผมอ่าน ผมจะดูว่าในนวนิยาย
กำลังภายในเขียนอะไรกันแน่?”

ข้าพเจ้ายิ้ม ข้าพเจ้าได้แต่ยิ้ม ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเข้าใจความหมาย
ของเขา

เขาเห็นว่านวนิยายกำลังภายในไม่คู่ควรอ่าน เวลาที่เื่อยาก
อ่าน เพียงแต่เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นสหายของเขา มิหนำซ้ำบังเกิดความ
สงสัยอยากรู้อยู่บ้าง

เขาเห็นว่านักอ่านนวนิยายกำลังภายในต้องไม่ใช่ชนชั้นเช่น
เขา ไม่ใช่ปัญญาชนชั้นสูงที่มีหัวก้าวหน้าเด็ดขาด

ปากเขาถึงแม้บอกว่าอยากอ่าน แต่ที่จริงในใจได้ปฏิเสธคุณค่าของนวนิยายกำลังภายในตั้งแต่แรก

และเขาความจริงไม่เคยอ่านนวนิยายกำลังภายใน ไม่ทราบว่ในนวนิยายกำลังภายในเขียนถึงอะไรกันแน่

ข้าพเจ้าไม่โทษว่าเขา มิใช่สืบเนื่องจากเขาเป็นสหาย จึงไม่โทษว่าเขา หากแต่สืบเนื่องจากนวนิยายกำลังภายในปลูกฝังทัศนคติที่ยังรากลึกล้ำแก่ผู้คนชนิดหนึ่งจริง ๆ ทำให้ผู้คนเห็นว่าต่อให้ไม่อ่าน ก็ล่วงรู้เนื้อหาของมันได้

บุคคลที่มีทัศนคติเช่นนี้ ไม่เพียงแต่เขาคนเดียว มีคนจำนวนมาก เคยพูดคำพูดเช่นนี้ต่อข้าพเจ้า ท่าทีและความรู้สึกตอนที่พูดแทบตรงกัน

ทั้งนี้เพราะนวนิยายกำลังภายในเขียนมากเกินไป จนกลายเป็นรูปแบบที่แน่นอน หากแม้มีคนเขียนให้ลึกลับกว่าเดิม จะถูกยึดถือเป็นความ “แปลกใหม่” เนื้อเรื่องพลิกแพลงกว่าเดิม จะถูกยึดถือว่าเป็นการ “เปลี่ยนแนว” ซึ่งความจริงไม่ได้หลุดพ้นจากรูปแบบชนิดนี้

ความ “แปลกใหม่” และการ “เปลี่ยนแนว” ไม่ได้หมายความว่า

นักประพันธ์นามอุโฆษของโลกรู้จักให้ข้อสังเกตอันแหลมคมจินตนาการอันบรรเจิดของพวกท่าน สลักเสลานิสัยใจคอมมนุษย์ แสดงออกถึงจุดยืนของพวกท่าน ทำให้นักอ่านนอกจากจะทุกข์สุขตื่นเต้นไปกับตัวละครในนวนิยายของพวกท่าน ยังสามารถทำความเข้าใจกับผู้คนและเรื่องราวในโลกอย่างลึกซึ้งกว่าเดิม กว้างไกลกว่าเดิม

รูปแบบแห่งการแสดงออกของพวกท่าน มักบันดาลให้ผู้คนต้องให้ร้องชมเชยออกมา

พล็อตเรื่องทั้งหลายทั้งปวงนี้ วิธีการเขียนอันหลากหลายนี้ นวนิยายกำลังภายในก็นำมาใช้ได้เช่นกัน เหตุใดพานไม่มีคนทดลองเขียน?

ผู้ใดกำหนดกฎเกณฑ์ว่านวนิยายกำลังภายในต้องเขียนอย่างตายตัว ค่อยถือเป็นนวนิยายกำลังภายในอันเที่ยงแท้มาตรฐาน?

นวนิยายกำลังภายในก็เป็นเช่นเดียวกับนวนิยายประเภทอื่น ขอเพียงท่านสามารถดึงดูดใจนักอ่าน ทำให้นักอ่านเต็มตื่นไปกับตัวละคร และเรื่องราวที่ท่านจินตนาการขึ้น ก็ถือว่าท่านประสบความสำเร็จ

มีคนบอกว่า เจาะต่อซังเกี้ยว (ลูกปลาน้อยเขียวฮ้อย) เป็นนวนิยายกำลังภายในที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งยวด

แต่ข้าพเจ้าเองเห็นว่า หนังสือเรื่องนี้เขียนอย่างไรดีเยี่ยมเกินไป ดังนั้นตอนนี้ข้าพเจ้าหวังว่าสามารถตัดทอนส่วนที่ค่อนข้างไร้เดียงสาในหนังสือเรื่องนี้ทิ้งไป ทำให้หนังสือเรื่องนี้เป็นนวนิยายกำลังภายในที่ไม่ไร้เดียงสาเกินไปนัก

หวังว่าเจาะต่อซังเกี้ยว (ลูกปลาน้อยเขียวฮ้อย) ที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงนี้ สามารถตัดทอนส่วนที่ไม่จำเป็น ไม่เจริญวัย และไม่พอใจทิ้งไปได้บ้าง

โก้วเล้ง

ก๊วยหลั่ง

เรื่องลูกปลาน้อยเขียวฮ้อย เป็นผลงานอันยิ่งใหญ่ของก๊วยหลั่ง มังกรโบราณผู้ล่องลับ จัดอยู่ในชุดยุทธจักรนวนิยายอมตะตลอดกาล สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์ **Storm & Stress Publishing** แห่งไต้หวันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ลูกปลาน้อยเขียวฮ้อยแปล - เรียบเรียงจากต้นฉบับภาษาจีนเรื่องเจาะต่อซังเกี้ยว ซึ่งน่าจะแปลว่าสองสุดยอดแห่งยุคสมัย และก๊วยหลั่งเขียนเมื่อปี ค.ศ. 1967 (ตรงกับปี พ.ศ. 2510) โดยได้รับความไว้วางใจจากกิมย้ง ให้นำลงในนิตยสารเรื่องบู๊และประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นสิ่งพิมพ์ในเครือของกิมย้ง และอีกเก้าปีให้หลัง ก๊วยหลั่งทำการแก้ไขปรับปรุงเรื่องนี้ใหม่ นำลงในนิตยสารบู๊เหยียบขุนซิว ซึ่งผมถอดความจากต้นฉบับแก้ไขปรับปรุงใหม่นี้

ลูกปลาน้อยเขียวฮ้อยสมควรเป็นหลักไมล์หนึ่งในงานสร้างสรรค์ของก๊วยหลั่ง และเป็นตัวแปรสำคัญในประวัติศาสตร์นวนิยายกำลังภายใน โดยวางเค้าโครงใหญ่โต กินความร้อยกว่าหมื่นตัว ประกอบด้วยฉากอันสั้นขวัญสะท้านวิญญูณ เนื้อเรื่องที่สลับซับซ้อน เรื่องราวทางโลกที่ผันผวนแปรปรวน ตัวละครที่สลักเสลาราวกับมีชีวิตชีวา หลังจากทีลูกปลาน้อยเขียวฮ้อยปรากฏขึ้นในบรรณพิภพ ตำแหน่งของก๊วยหลั่งก็

อยู่เหนือล้ากว่าอ้อเล้งเซ็ง ซี้เบ็เล้ง และจูกัวะแซฮู้น ซึ่งได้รับการขนานนามว่าเป็นสามสุดยอดนักเขียนนวนิยายกำลังภายในของไต้หวัน โดยเฉพาะเขียนถึงลูกปลาน้อยเซียวฮื้อฮี้ซึ่งเติบโตขึ้นมาในหุบเขาคนโผล่ หากทว่าไม่สูญเสียันมโนธรรม มีนิสัยใจคอที่พิกลเหลือร้าย ชมชอบช่วยคนและกลั่นแกล้งคน ภาพลักษณ์ของเซียวฮื้อฮี้มิใช่แนวระนาบ หากแต่เป็นรูปทรงมิติ เนื่องจากไม่สูงส่งยิ่งใหญ่ ยิ่งทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความน่ารัก และเป็นตัวละครที่ประทับอยู่ในความทรงจำของนักอ่านตราบนานเท่านาน

สำหรับแฟนนวนิยายกำลังภายในของโก้วเล้ง ย่อมไม่ควรพลาดลูกปลาน้อยเซียวฮื้อฮี้ด้วยประการทั้งปวง

น.นพรัตน์

ชาวยุทธจักรที่มีโสตประสาทไม่มีผู้ใดไม่เคยได้ยินชื่อเง็กนี้ (เทพบุตรหยก) กังปังกับอ้นน้ำเทียนทั้งสองคน ชาวยุทธจักรที่มีนัยน์ตา ก็ไม่มีผู้ใดไม่ปรารถนาได้ยลบุคลิกภาพอันงามสง่าสุดยอดของกังปัง และเพลงกระบี่อันเลิศภาพจบแดนของอ้นน้ำเทียน

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีอิสตรีนางใดสามารถต้านทานรอยยิ้มของกังปังได้ และไม่มีวีรบุรุษผู้กล้าใดต้านรับกระบี่ของอ้นน้ำเทียนได้

แต่ยามนี้บุรุษหนุ่มรูปงามอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ซึ่งมีถิ่นกำเนิดอันสูงศักดิ์ ฐานะอันร่ำรวยผู้นี้ กลับสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบ ควนขับรถม้าเก่าคร่ำคร่าคันหนึ่ง เร่งรุดเดินทาง อยู่บนทางสายเก่าซึ่งถูกทอดทิ้ง รกร้างนานปีอย่างเร่งร้อน

เดือนเจ็ด อาทิตย์ร้อนแรงตั้งแสงเพลิง คนและม้าล้วนอบอ้าวจนแทบหายใจไม่ออก แต่กังปังยังคงลงแส้เร่งม้าโดยไม่หยุดยั้ง รถม้าแล่นตะบึงตั้งเหินบิน หนีวากร้างสองข้างทางล้วนเอนลู่ลง ดุจดั่งเฮอร์คิวลีสของเหล่าตฤณีน้อยที่เคยหลงมกมายต่อรูปโฉมความงามของกังปัง

ทันใด เสียงไถ่ขันดังขึ้น ฉีกทำลายความอึดอันวังเวงของแผ่นฟ้า
แผ่นดิน

ยามสนธยาคราสายัณห์ บังเกิดเสียงไถ่ขันจากที่ใด?

ไถ่แจ้ตัวหนึ่งยืนอยู่บนลำต้นของต้นหลิวโบไกร์นข้างทาง ไม่ขยับ
เขยื้อน

ม้าเทียมรถพลันยึดคอส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนก คล้าย
พบเห็นนางบอกเหตุอันน่าสะท้านขวัญอันใด

ลมหอบหนึ่งกระโชกผ่าน สุกุรบนพื้นพลิกตัวคราหนึ่ง ที่ด้านหลัง
ไถ่ดาบังเกิดเสียงไถ่ขันดังมา หมู่รกร้างเอนลู่ในสายลม แสงสีสายัณห์
หม่นหมองมืดสลัวลง

พื้นพสุธาอันไพศาล คล้ายพลันถูกปกคลุมด้วยบรรยากาศอัน
อัปมงคล ท้องทุ่งร้างใต้อาทิตย์สายัณห์ คราเดือนเจ็ดกลับกลายเป็น
วิเวกวังเวงอย่างบอกไม่ถูก

กั๊งบั้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “มาแล้ว”

ที่หลังรถม้าบังเกิดเสียงหัวร่อดังว่า “มิผิด พวกเรามาแล้ว”

เสียงหัวร่อกลับคล้ายเสียงไถ่ขัน ทั้งแหลมเล็ก ระคายโสตกระชั้นสั้น

เสียงหัวร่อที่คล้ายไถ่ขันดังไม่ขาดหู ที่หลังรถม้าปรากฏผู้คนเจ็ด
แปดคนเดินอ้อมออกมา

บุคคลแรกร่างสูงไม่ถึงห้าเชียว โคมเล็กแห่งกรัง แต่สวมเสื้อผ้า
สีแดงฉานปานเปลวอัคคี

คนที่สองกลับมีความสูงเก้าเชียว ร่างสูงใหญ่ตระหง่าน สวมเสื้อ
เหลือง ใส่หมวกเหลือง ใบหน้าเยือกเย็นไร้ความรู้สึก ดูไปยังแข่ง
กระด้างกว่าเหล็กกล้า

ผู้คนที่ติดตามหลังทั้งสี่ แต่งกายประหลาดพิกลยิ่งกว่า เสื้อที่สวม
ใส่ปะติดปะต่อจากแพรต่วนสีสนสารพัน คล้ายกับเป็นตัวละครกระยาจก

บนเวทีจิวสวมิใส่เสื้อผ้าเล็คหฐ

คนทั้งสี่มีรูปร่างหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกัน ยามยกมือวางเท้า ล้วนเป็นลักษณะเดียวกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รวดเร็วกว่าส่วนหนึ่ง หรือเชื่องช้ากว่าเล็กน้อย

ยังมีอีกคนหนึ่งติดตามหลังแต่ไกล ผู้คนเบื้องหน้าทั้งเจ็ดรวมกัน ยังไม่แน่ว่าจะมีน้ำหนักตัวมากกว่าคนผู้นี้ มันอ้วนพึจนแทบเดินไม่ได้ พอก้าวเท้าออกก้าวหนึ่ง ต้องหอบหายใจคำหนึ่ง พิมพ์ไม่ขาดปากว่า “ร้อน ยิ่งนัก ร้อนแทบตายแล้ว” พร้อมกับการสั่นกระเพื่อมของเนื้ออูมที่ข้างแก้ม ปรากฏหยาดเหงื่อไหลย้อยลงมาไม่หยุดยั้ง

กั้งปังกระโดดปราดลงจากรถ ระวังสติเยือกเย็นลง ประสานมือ กล่าวว่า “ผู้มาใช่เป็นซี้ซังแขะ (ผู้บอกอรุณ หมายถึงไก่) กับเฮ็กมันกุน (บุรุษหน้าดำ แผลงเป็นสุกร) ในสิบสองนักษัตรกระมัง?”

คนผอมเล็กแห่งกรุงซุดสีแดงฉานหัวร่อคึกคักกล่าวว่า “พวกเรา เพียงเป็นไก่ตัวหนึ่งและสุกรตัวหนึ่ง ฉายาผู้บอกอรุณและบุรุษหน้าดำ อันไพเราะน่าฟัง เพียงเป็นชายุทธจักรขนานตั่งให้ พวกเราไม่กล้ารับไว้”
“ท่านที่นับถือคงเป็น...”

คนซุดสีแดงฉานกล่าวว่า “สีแดงเป็นหงอนไก่ สีเหลืองเป็นนอกไก่ ปลายพร้อยเป็นหางไก่ สำหรับคนที่รังท้ายสุด ท่านเห็นว่ามันคล้ายอะไร มันก็เป็นเช่นนั้น”

“ท่านทั้งหลายมีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

คนหงอนไก่กล่าวว่า “ฟังว่ากั้งงจ้อ (คุณชายแซ่กั้ง) มีคนรักใหม่ พี่น้องทั้งหลายอดรุดมาชมดูมิได้ว่า หญิงงามที่สามารถพิชิตหัวใจของ เทพบุตรหยกนางนี้ ที่แท้มีความงามถึงเพียงไหน ยังมี พี่น้องทั้งหลาย คิดขอสิ่งของหนึ่งจากกั้งจ้อ”

“ที่ท่านต้องการเป็นอะไร?”

คนหงอนไก่หัวร่อดั่งๆ กล่าวว่า “ที่สามารถทำให้เฮ็กยั้นเฮีย (พี่

หน้าดำ) ของพวกเราฝ่าเปลวแดดอันร้อนแรงรูดมา ย่อมต้องเป็นสิ่งของอันมีค่าแล้ว”

ยามนั้นบุรุษหน้าดำค่อยเดินหอบหายใจเข้ามา กล่าวเสริมว่า “หากมิใช่เป็นสิ่งของอันมีค่า เราไม่รู้จักเสพสุขอยู่ในบ้านหรือ?”

กั๋งบั้งกล่าวว่า “น่าเสียดายที่คราครั้งนี้ ข้าพเจ้าออกจากบ้านอย่างรีบร้อน ไม่มีสมบัติติดตัว ไหนเลยมีสิ่งของอันมีค่าที่คู่ควรให้ท่านทั้งหลายเหลือบแลได้?”

คนหงอนไก่หัวร่อเคี้ยกเคี้ยก กล่าวว่า “คราครั้งนี้กั๋งกงจ้อพลันขายสมบัติพัสถานที่มีอยู่ทั้งไป พวกเราแม้ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด ทั้งไม่ต้องการทราบสาเหตุ แต่ไข่มุกที่ท่านซื้อหามาจากการขายบ้านช่องที่ท่านาณุนั้น...เฮอะ เฮอะ กั๋งกงจ้อสมควรทราบ สิบสองนักษัตริย์เป็นกลุ่มโจรที่ไม่ยอมกลับไปด้วยมือเปล่ามาก่อน กงจ้อโปรดประทานไข่มุกกุนั้นแก่พวกเราเถอะ”

กั๋งบั้งก็หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ประเสริฐ ที่แท้พวกท่านสืบเสาะจนทราบกระจ่างเพียงนี้ ข้าพเจ้าก็ล่วงรู้ว่าสิบสองนักษัตริย์ไม่ลงมือโดยง่าย ดายลงมือคราใดต้องไม่กลับไปด้วยมือเปล่า แต่ว่า...” ไม่ทันขาดคำประกายสีเงินอันระยิบระยับจับตาก็จูโจมถึงทรวงอกของเขาแล้ว

คนหงอนไก่ลงมือด้วยความรวดเร็ว ชั่วพริบตาในมือเพิ่มอาวุธนอกสารบบสีเงินเล่มหนึ่ง ลักษณะคล้ายเสียมแฉะดอกไม้ คล้ายจะงอยปากเหล็กจูโจมใส่กั๋งบั้งตั้งสายฟ้า ลงมือคราเดียวเจ็ดกระบวนท่า กระบวนท่าอันลึกลับพิสดาร ดูไปคล้ายไก่จิกข้าวเปลือก จิกปราดไปตามจุดอยู่คู่ตงคู ซึ่งฉิ่ง เล็งฮือ ไปวลัง ตามมือเท้าของกั๋งบั้ง

กั๋งบั้งตีลังกากลางอากาศทอดหนึ่ง เพิ่งหลบรอดจากการจิกจูโจม ทั้งเจ็ดครั้งครานี้ได้ บนพื้นก็ปรากฏคมเคียวลักษณะคล้ายขาไก่อีกสี่คู่ รอคอยอยู่

หงอนไก่พอเคลื่อนไหว หางไก่ก็ประสานเสริมอย่างฉับไว ความ

รวดเร็วของฝีมือของคนหางไก่อ้วมใส่เสื้อลายพร้อยทั้งสี่ หาเป็นรองคนหงอนไก่อ้ม ดาบเคียวที่ส่วนปลายแยกออกตั้งขาไก่อทั้งสี่คู่ กลับเป็นอาวุธนอกสารบบที่น้อยครั้งจะพบพานในยุคทศจักร คนหนึ่งจิกจุ่มโจมตีคนตะกุกอย่างหักโหม กระบวนท่าสอดประสานอย่างกลมกลืน ต่อให้คนผู้หนึ่งมีมือกำข้าง ก็ไม่แน่ว่าจะใช้ได้อย่างพิสดารปานนี้

กั้งปังย้อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา แต่เมื่อเผชิญกับอาวุธนอกสารบบห้าชนิด ยามรับมือกระบวนท่าอันลึกลับพิสดาร อย่างที่ไม่เคยพบพานมาก่อน ต้องปิดซ้ายป้องขวาเป็นพัลวัน รู้สึกหนักมือกินแรง อย่าว่าแต่ยังมีคนนอกไก่อ้วมใส่ชุดสีเหลือง จ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง รอคอยกั้งปังเผยช่องว่างรอยโหว่ จะได้จุ่มซ้ำเติมใส่

บุรุษหน้าดำห้าวร้อฮิสะ กล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย เร่งมือกว่านี้ พวกเรามีข้อสตรี ไม่อาจมีจิตรักหยกถนอมบุปผาต่อเด็กน้อยนี้ เราจะเข้าไปชมดูนางงามน้อยภายในรถก่อน”

กั้งปังแม้คิดโถมเข้าขัดขวาง จนใจที่อาวุธนอกสารบบอันชั่วร้ายทั้งหลายรายล้อมเขาไว้ จนสายน้ำไม่อาจสาดซัดเข้ามา บุรุษหน้าดำกลับลากผีเท้าไปที่ตัวรถ ยื่นมือหมายเปิดประตูรถออกแล้ว

ทันใด หน้าต่างรถเปิดแง้มออกเป็นช่อง มือขาวผ่องเป็นของเฝ้าข้างหนึ่งยื่นออกมา ในชอกนี้วอันเรียวงามปราศจากรอยตำหนิกลับคิบบอกเหมยดอกหนึ่ง

เป็นดอกเหมยสีดำ

ปลายคิมหันตฤดูมีดอกเหมย นับเป็นเรื่องแปลกประหลาดอยู่แล้ว อย่าว่าแต่เป็นดอกเหมยสีดำ

มืออันขาวผ่อง ดอกเหมยสีดำ ชับเน้นเป็นความงามอันลึกลับ สุดที่จะบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง ภายในรถบังเกิดสູ້มเสีงอ่อนหวานไพเราะเสีงหนึ่ง กล่าวอย่างแซมซ้าทีละคำว่า “พวกท่านดูนี่เป็นอะไร?”

ใบหน้าของบุรุษหน้าดำพลันกระตุกบิดเบี้ยว เมื่อที่คิดหมายเปิด ประตูรถออกหยุดการเคลื่อนไหวไว้ จะงอยปากไก่ ดาบเคียวขาไก่ทุกเล่ม ล้วนชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

มหาโจรอันอื้อฉาวดุร้ายทั้งหกนี้ คล้ายต้องมนต์สะกดของมารร้าย ตามมือเท้า ใบหน้าของแต่ละคน คล้ายกับผืนึกแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

ในที่สุดบุรุษหน้าดำเอ่ยปากว่า “ซิวเจ็กก๊ก (หุบเขายักหยก) อีฮวย เก็ง (วังตอนต้อบุปผา)”

สตรีภายในรถกล่าวว่า “สายตาของท่านยังไม่เลวอยู่”

บุรุษหน้าดำกล่าวว่า “เรา...ข้าพเจ้า...ต่ำต้อย...”

ฟันในปากของมันกระทบกัน ไม่สามารถกล่าวจาแม้สักคำเดียว สตรีภายในรถกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “พวกท่านคิดใคร่ตายหรือไม่?”

“ผู้ต่ำต้อยไม่...”

“ไม่คิดใคร่ตาย ยังมีรีบไปอีก?”

คำพูดประโยคนั้นไม่ทันกล่าวจบ เงามีแดง สีเหลือง สีลายพริ้ว และสีดำ ล้วนพุ่งปราดจากไปดุจเหินบิน...บุรุษหน้าดำไม่ลากฝีเท้าอีก ปากก็ไม่หอบหายใจ ร่างของมันแม้อ้วนฉุ แต่ตอนหลบหนียังรวดเร็ว กว่าผู้ใด หากมิใช่เห็นกับตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อว่าคนอ้วนเช่นนี้ยังมีวิชา ทำร่างที่ปราดเปรี้ยวปานนี้

กั้งปังพุ่งขวับถึงริมหน้าต่างรถ กล่าวว่า “ท่าน...ท่านไม่เป็นไร กระจก?”

สตรีภายในรถหัวร่อพลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงยื่นมือออกไป เท่านั้น”

กั้งปังระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า “คิดไม่ถึงท่าน กลับหยิบฉวยดอกเหมยหยกดำมาจากภายในวัง ทั้งคิดไม่ถึงว่ามหาโจร เช่นสิบสองนักษัตริย์เกรงกลัวพวกนางถึงเพียงนี้”

แต่แล้วยามนั้น ได้ยินเสียงชายเสื่อปะทะลมขวับเขวี้ยงอย่างเร่งร้อน

ผู้คนที่หลบหนีจากไปเมื่อครู่ ล้วนเร่งรุดกลับมาจากหมดสิ้น ยามขามายังรวดเร็วกว่าเมื่อตอนจากไปอีก

บุรุษหน้าดำหิ้วร้อคิกคักกล่าวว่า “พวกเราแทบหลงกลแล้ว”

กั้งปังหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า “ท่านไม่กลัวตายจริงๆ?”

บุรุษหน้าดำหิ้วร้อพลางกล่าวว่า “ภายในรถหากมีคนของวังตอนต่อบุปผาจริง เมื่อครู่พวกเรายังมีชีวิตรอดจากไปได้หรือไม่? ท่านไหนเลยเคยได้ยินว่ามีคนรอดชีวิตจากเงื้อมมือของวังตอนต่อบุปผามาก่อน”

สตรีภายในรถกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปล่อยปลະละเว้นท่าน ท่านกลับ...”

บุรุษหน้าดำตวาดว่า “สินค้าปลอมแปลง ออกมาเถอะ”

มันพุ่งหมัดออก ประตुरुถถูกตอยแหลกสลายในหมัดเดียว

ภายในรถนั่งไว้ด้วยสตรีมุ่นมวยผมยุ่งเหยิง ใบหน้าซีดเซียวนางหนึ่ง

นางแม่ผมเผ้ายุ่งเหยิง แม้มีใบหน้าซีดเซียว แต่ยังไม่อาจลบล้างเค้าความงามตามธรรมชาติของนางได้...ดวงตาของนางไม่หยาดเยิ้มเท่าใด จมูกไม่โด่งอะไร ริมฝีปากก็ไม่จิ้มลิ้มเพียงไหน แต่องค์ประกอบเหล่านี้พอประกอบรวมกัน บันดาลให้ผู้คนที่พบเห็นในปราดแรก ต้องไม่อาจละสายตาจากมา โดยเฉพาะความรู้สึก ความเข้าใจและสติปัญญาที่ซุกซ่อนอยู่ในดวงตาของนางทั้งคู่ ยิ่งลึกล้ำประดุจห้วงมหรรณพ

เพียงแต่ห้องของนางเบ่งพองนูนขึ้น ที่แท้อุ้มครรภ์แก่แล้ว

บุรุษหน้าดำงันจูบหนึ่ง พลันหิ้วร้อดั่งๆ กล่าวว่า “ที่แท้เป็นนางโสโครกห้องใหญ่นางหนึ่ง กลับกล้าแอบอ้างเป็นคนของวังตอนต่อบุปผา...”

ไม่ทันขาดคำ สตรีสาวอุ้มครรภ์แก่นั้นพลันพุ่งปราดออกมา บุรุษหน้าดำยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ใบหน้าก็ถูกตบฉาดๆ ไปหลายครั้งครา

ร่างของสตรีสาวอุ้มครรภ์แก่พลิวกลับเข้าไปภายในรถ หิ้วร้อเบาๆ

กล่าวว่า “สตรีทองใหญ่นี้เป็นอย่างไร?”

บุรุษหน้าตำขูคำรามด้วยโทสะว่า “ลงมือลอบทำร้าย นับเป็นอย่างไรได้” พलगพุงหมัดออก ร่างของมันแม้อ้วนฉุ หมัดนั้นก็กลับจู่โจมด้วยความดุตัน รวดเร็วและเผ็ดร้อน

บนใบหน้าของสตรีสาวอัครรรักษ์แกยังประดับด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ยกมือเรียวงามหนึ่งชักนำ หนึ่งปาดกลับ ไม่ทราบใช้วิชาฝีมืออันใด หมัดของบุรุษหน้าตำนั้นก็กลับถูกนางปาดชักนำกลับมา เสียงโครมเมื่อต่อใส่หัวไหล่ของตัวเอง

มันเห็นหมัดนี้ต่อใส่หัวไหล่ตัวเองซัดๆ พานไม่อาจบังคับให้หยุดยั้ง และไม่สามารถหลบหลีกมัน กระแทกประตูดมผ่าพังทลายในหมัดเดียว นับเป็นพลังอันหนักหน่วงปานใด หมัดนั้นก็กลับต่อใส่ตัวเอง จนคำรามด้วยความเจ็บปวดล้มหงายลงกับพื้น

บรรดาคนหอนไก่ หางไก่ ความจริงกระเหี้ยนกระหือรือคิดลงมือยามนี้อดตะลึงลานมิได้ ยืนปากอ้าตาค้างเหม่อมองดูสตรีสาวอัครรรักษ์แก กระทั่งปลายนิ้วยังไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว

สตรีสาวอัครรรักษ์แกก่อกตาคู่งาม ยิ้มพलगกล่าวว่า “ข้าพเจ้าใช้ออกด้วยวิชาฝีมือใด พวกท่านทราบหรือไม่?”

บุรุษหน้าตำกล่าวเสียงสั้นสะท้านว่า “เป็นวิชาอ้อฮวยจิเง็ก (ตอนต่อบุปผาเชื่อมโยงหยก) ฤตผีเทพดาล้วนหลบเร้น...”

“ท่านเมื่อทราบ ก็สมควรล่วงรู้ว่าข้าพเจ้ามิใช่สินค้าปลอมแปลง”

บุรุษหน้าตำกล่าวว่า “ผู้...ผู้ต่ำต้อยสมควรตาย...สมควรตาย...”

พलगยกมือตบหน้าตัวเองสิบกว่าครั้ง ตบจนใบหน้ามันดำกว่าเดิม บวมพองกว่าเดิม

สตรีสาวอัครรรักษ์แกทอดถอนใจ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการสร้างสมบุญกุศลแก่ลูกน้อย พวกท่าน...พวกท่านรีบไปเถอะ?”

คราครั้งนี้พलगมันยอมหลบหนีรวดเร็วกว่าเดิม ชั่วพริบตาทีหนึ่ง

หายจนไร้ร่องรอย แต่ในม่านสนธยาเลื่อนราง ที่ห่างไกลกลับปรากฏเงา
คนถลันวุบดูวิญญาณภูตพราย ติดตามคนเหล่านั้นไป

กั๋งบึ้งมองดูผู้คนเหล่านั้นจากไปไกล ค่อยบรรยายลมหายใจอย่าง
โล่งอกอีกครา เหลียวหน้ามากล่าวว่า “โชคดีที่ท่านเรียนรู้อวิชาฝีมือนี้
สามารถชู้ชวัญพวกมันจากไป ไม่เช่นนั้น...”

พลันพบว่าสีหน้าของสตรีสาวอุ้มครรภ์แก่แปรเปลี่ยนเป็นถอดสี
ร่างสันระริก หลังเหี่ยวโซมหน้า คล้ายกับว่าเจ็บปวดรวดร้าวสุดทนทาน
ต้องกล่าวด้วยความตื่นตระหนกว่า “ท่านเป็นไรแล้ว?”

สตรีสาวอุ้มครรภ์แก่กล่าวว่า “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากระทบกระเทือน
ถึงครรภ์...เกรงว่า...เกรงว่าใกล้จะ...”

ไม่ทันกล่าวจบ กั๋งบึ้งก็แตกตื่นลนลานจนมือไม้ปั่นป่วนแล้ว

สตรีสาวอุ้มครรภ์แก่ร้องเสียงแหบพร่าว่า “ท่านรีบขับรถถึงข้าง
ทาง...รีบ...รีบด่วน...”

กั๋งบึ้งลนลานลากดึงรถม้าไปในพงหญ้าข้างทาง ม้าเทียมรถส่งเสียง
ร้องไม่หยุดยั้ง กั๋งบึ้งปาดเช็ดเหงื่อตลอดเวลา สุดท้ายมุดปราดเข้าไป
ภายในรถ

ประตูรถที่พังทลาย ใช้เสื่อยาวปิดบังเอาไว้

ภายในรถบังเกิดสুমเสียงดังกระท่อนกระแทนเล็ดลอดออกมาว่า
“เจ๊กนี่ (เทพบุตรหยก) ข้าพเจ้ากลัว...กลัวว่าต้องตาย...”

“ไม่...ไม่มีไตน่ากลัว ท่านวางใจ...อีกสักครู่ก็ไม่มีเรื่องราวใดแล้ว”

“ข้าพเจ้ายังคงกลัว เจ๊กนี่ท่านกุมมือข้าพเจ้าไว้...เกาะกุมแนบ
แน่น...”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามี้อ่อนแล้ว ท่านอดทนไว้ อดทนไว้...”

จากนั้นภายในรถบังเกิดเสียงร้องให้จ้าของทารกดั่งขึ้น

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินกั๋งบึ้งส่งเสียงร้องด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า “สอง
คน...เป็นลูกแฝด...”

อีกประมาณชั่วโมงเดียว กังปังที่หลังเหยื่อโซมหน้า สีหน้าเปี่ยม
แววลิงโลดยินดี ค่อยมุดศีรษะออกจากภายในรถ แต่สายตายามกวาดมอง
ต้องแตกตื่นตะลึงลานอีกครา

บุรุษหน้าดำ ผู้บอกอรุณ ออกไปและหางไก่ที่เมื่อครู่เตลิดหลบหนี
ยามนี้ยืนอยู่หน้ารถอีกครา สายตาทียะเยียบเย็นชาทุกคู่ ล้วนจับจ้อง
มองมาโดยไม่กะพริบ

กังปังคิดระงับสติให้เยือกเย็น แต่สีหน้ายังอดแปรเปลี่ยนมิได้ ร้อง
โพล่งว่า “ท่าน...พวกท่านกลับมาอีกแล้ว?”

คนหงอนไก่อ้มอย่างลึกลับ กล่าวว่า “กังจ้อบังเกิดความแตกตื่น
ตระหนกหรือ?”

กังปังร้องดั่งๆ ว่า “หรือว่าพวกท่านมาหาที่ตาย?”

บุรุษหน้าดำหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “หาที่ตาย?...”

กังปังทวาดว่า “พวกท่านก็มีไซ้ชนชั้นรอบรู้จำกัด หรือว่าไม่ล่วงรู้
ความร้ายกาจของวังตอนต่อบุปผาแห่งหุบเขาปักหยก?”

ปรกติเขาเจ้าสำราญ สุภาพอ่อนโยน แต่ยามนี้กระทั่งดวงตาก็
กลับกลายเป็นแดงฉานแล้ว

บุรุษหน้าดำหัวร่อกล่าวว่า “ผู้แซ่กัง ท่านยังเสแสร้งแสดงละครอันใด
ท่านก็ทราบ พวกเราต่างก็ทราบว่า ยามนี้ประมุขวังตอนต่อบุปผาทั้งสอง
ต้องการชีวิตพวกท่าน หาใช่พวกเราไม่”

หยาดเหงื่อไหลผ่านจมูกที่โด่งเป็นสันของกังปังย่อยลงมาถึงมุมปาก
แต่ริมฝีปากของเขากลับแห้งผากจนปริแตก ต้องแลบลิ้นเลียริมฝีปาก
เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านคงเสียสติจริงๆ ประมุขวัง
ตอนต่อบุปผากลับต้องการชีวิตข้าพเจ้า?...ฮาฮา ท่านทราบหรือไม่ว่า
สตรีที่อยู่ในรถม้าเป็นใคร?”

คนหงอนไก่อกล่าวเสียงเย็นชาว่า “สตรีที่อยู่ในรถม้าเพียงเป็นฮวย
ไฉว (ทาสบุปผา)...เป็นหญิงรับใช้ที่หลบหนีออกจากวังตอนต่อบุปผา?”

กั๊งบั้งสะท้านขึ้นทั้งร่าง มาตรแมนคิดผืนใจส่งเสียงหัวร่อ แต่ก็หัวร่อไม่ออกแล้ว

บุรุษหน้าดำหัวร่อคักคักกล่าวว่า “กั๊งกั๊งจื้อบั้งเกิดความตื่นตระหนกอีกกระมัง? กั๊งกั๊งจื้อคงยังคิดถามว่าพวกเราทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร? เฮอะเฮอะ นี่เป็นความลับประการหนึ่ง ท่านไม่มีวันคาดเดาได้ และคาดคิดไม่ถึง”

นี่เป็นความลับประการหนึ่งจริงๆ กั๊งบั้งละทิ้งบ้านช่องหลบหนีเพื่อต้องการหนีรอดจากเงื้อมมือมารล่าวิญญาณของประมุขวังตอนต่อบุพผาทั้งสองเอง

แต่ความลับนั้นนอกจากตัวเองกับภรรยาแล้ว กล่าวได้ว่าไม่มีผู้ใดล่วงรู้ แต่ตอนนั้นคนเหล่านี้พานทราบได้ พวกมันทราบได้อย่างไร?

กั๊งบั้งนึกไม่ออก และไม่อาจครุ่นคิดสืบไป สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตรภายในโรงส่งเสียงครวญคราง ทารกแรกเกิดร้องไห้ระงม ที่นอกรถยังมีเหล่ามหาโจรที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา

ร่างของกั๊งบั้งพลันพุ่งขวับออกไปดุจเกาทัณฑ์

แต่แล้วที่เบื้องหน้าปรากฏประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ในมือคนอกไก่เสื้อสีเหลืองเพิ่มดาบไวคู่หนึ่งสกัดหนทางไปของเขาเอาไว้

ดาบคู่หน้ากว้างคล้ายปีกไก่ มาตรแมนเบาบางราวกระดาษ แต่ก็ตีจากเหล็กกล้า ใช้ปลิตศิระษะผู้คนโดยเฉพาะ ปรากฏดาบพวูบขึ้น ก็ม้วนพันร่างกั๊งบั้งไว้ราวกับเกล็ดหิมะอันเกลื่อนกล่น

กั๊งบั้งแทนที่จะหลบเลี่ยง กลับสะอึกเข้าหา ขบกรามฟุ้งฝายประกายดาบไป คิว้าจับข้อมือของคนอกไก่ บิดแล้วกระซาคคราหนึ่ง ก็ช่วงชิงดาบมาเล่มหนึ่ง

กั๊งบั้งตัวตื้อ เตะใส่ห้องน้อยของคนอกไก่ พันดาบกลับหลัง บัดป้ายอาวุธรูปจะงอยปากเหล็กของคนหงอนไก่พันห่าง ร่างกลับฟุ้งฝายคมเคียวที่เป็นรูปขาไก่ออกมา พันดาบใส่บุรุษหน้าดำอย่างหักโหม

กระบวนท่าเหล่านี้ใช้ออกอย่างดุดัน ทั้งแม่นยำ ทั้งรวดเร็ว ทั้งหวาดเสียว ปรกาศดาบ จะอวยปากเหล็ก คมเคียวขาไถ่ล้วนเฉียดผ่านเสื้อผ้าไปอย่างหวุดหวิด

บุรุษหน้าดำแม่เอี้ยวตัวหลบรอดจากดาบนี้ แต่ก็แตกตื่นจนหลังเหงื่อเย็นเยียบออกมา ค่อยตอบโต้ไปสองหมัด ปากดวาวว่า “ระวัง เด็กน้อยนี่คิดเสี่ยงชีวิตแล้ว”

เหล่าโจรร้ายที่กรำศึกอย่างโชกโชนย่อมทราบว่าเป็นคนผู้หนึ่งพอเสี่ยงชีวิตขึ้นมา ไม่ว่าผู้ใดก็ยากต้านปะทะ พอเผชิญกับปรกาศดาบของกังปัง กลับไม่ต้านรับอย่างหักโหม เพียงสู้นาบฉวยเวียรวน

กังปังฟันซ้ายป่ายขวา ทุกดาบแม่เผ็ดร้อนดุร้าย ทุกดาบล้วนเสี่ยงชีวิต แต่ทุกดาบฟันใส่อากาศธาตุ

บุรุษหน้าดำแพดหัวร่อไม่หยุดยั้ง ดาบคู่ของคนอกไก่แม่เหลือเพียงเล่มหนึ่ง แต่ดาบข้างซ้ายมุ่งจู่โจมจากด้านข้าง ฟันออกคราใด บันดาลให้ผู้คนยากถลันหลบได้ คมเคียวรูปขาไถ่ทั้งคู่ก็ประสานสอดคล้อง ยามจู่โจมรุนแรงยากต้านติด เมื่อตั้งรับแน่นหนาราวตาข่ายแมงมุม เพียงนี้ก็สามารรถล่าขวัญวิญญาณของผู้คนได้

อย่างไรก็ตามยังมีคนหงอนไก่ในชุดสีแดง เคลื่อนไหวท่าร่างตั้งภูตร้าย อารมณ์ชุดสีแดงโชยพัดพลั่ว จะอวยปากเหล็กจิกปลิวปราย ล้วนมุ่งใส่จุดสำคัญบนร่างกังปังทั้งสิ้น

มุ่นมวยผมของกังปังสยายยุ่งเหยิง เสียงชู้คำรามกลายเป็นแหบแห้ง เพื่อชีวิตของหญิงคนรัก กงจื้อเจ้าสำราญผู้นี้ดูไปคล้ายกลับกลายเป็นสัตว์ร้ายที่คลุ้มคลั่ง

แต่ต่อให้เขาเสี่ยงชีวิต ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว ราชสีห์ติดบ่วงบาศพยัคฆ์ถูกล้อมกักไว้ ต่อให้เสี่ยงชีวิต เพียงเป็นการตื่นระทมที่เปล่าประโยชน์

ม่านพลบค่ำคลุ้มคลั่ง ทิวทองทุ่งร้างร้างเลื่อน

การต่อสู้ครั้งนี้แม้สิ้นขวัญสะท้านวิญญาณ แต่ก็เอนเออนาถจน

ผู้คนไม่อาจหักใจทนดูได้ กังบังหลังเหิงอหลังโลहित ที่แลงมาเพียงเป็นเสียงหัวร่อเย้ยหยันอันคลุ้มคลั่งของศัตรู

ภายในรถบังเกิดเสียงร้องครวญครางของสตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตร ดังว่า “เง็กหนึ่ง ท่านระมัดระวังตัวไว้...ขอเพียงท่านระมัดระวังตัว พวกมันต้องมีไข่มือก้อนของท่าน”

บุรุษหน้าดำปล้นพุ่งขวับออกไป กระชากมานประตูที่จัดทำจากเสื่อยาวของกังบังลงมา แสยะยิ้มพลางกล่าวว่า “เด็กน้อยนี้มีบุญวาสนาไม่น้อย กลับได้ทารกแฝดคู่หนึ่ง”

กังบังแพดเสียงร้องว่า “โจรร้ายไสหัวไป”

เขาโถมทะลวง แต่แล้วถูกต้านกลับมา ถ้าโถมอีกครั้งยังคงถูกต้านกลับมา ต้องเบิกตาจนฉีกขาด โลहितไหลซึมเป็นเส้นสาย

สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตร โอบอุ้มทารกแรกเกิดทั้งสองของนาง แนบแน่น กรีดร้องว่า “โจรร้าย เจ้า...เจ้า...”

บุรุษหน้าดำหัวร่อคึกคักกล่าวว่า “นางงามน้อย ท่านวางใจ ตอนนีเราไม่ทำอย่างไรท่าน แต่รอจนท่านพักฟื้นหายดี เราจะ...ฮฮา ฮฮา...”

กังบังชูคำรามว่า “โจรร้าย ขอเพียงเจ้ากล้ากระทบถูกนาง...”

บุรุษหน้าดำปล้นยื่นมือลูบคลำข้างแก้มของสตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตร ยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า “เรากะทบถูกนาง ท่านสามารถทำอะไร?”

กังบังคำรามราวคลุ้มคลั่ง เพลงดาบพอบั่นป่วนสับสน ดาบไวกองเล็บไก่ จะงอยปากแหลมพากันฉกฉวยช่องว่างจู่โจมเข้ามา ที่หัวไหล่ทรวงอก กลางหลังของเขาปล้นเพิ่มบาดแผลโลหิตมากมายหลายสาย

สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตรร้องเสียงสั่นสะท้านว่า “เง็กหนึ่ง ท่านระมัดระวังไว้”

บุรุษหน้าดำหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “เง็กหนึ่ง (เทพบุตรหยก) ของท่าน กำลังจะกลับกลายเป็นเง็กก๊วย (ปีศาจหยก) แล้ว”

กังบังหลังโลहितโซมกาย ชูคำรามว่า “โจรร้าย ต่อให้เรากลับกลายเป็น

เป็นปีศาจ ก็ไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า”

เสียงตวาดอันคังคั่น เสียงหัวร่ออันล่ำพอง เสียงหัวร่อที่เจ็บซ้ำ
รันทด เสียงร้องไห้ของทารกแรกเกิด ผสานเป็นสัจเสียงที่คนใจหินพอ
ได้ยินยังหัวใจสลาย

กัาพรั้าไต้กมดาบ

โลหิตบนใบหน้า ตามร่างกายของกังบั้งไม่มีส่วนใดที่มีไชโลหิต

สตรีสาวที่เฟิ่งคลอดบุตรร้องเสียงแหบโหยว่า “เราขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว” พลังละทิ้งทารกแรกเกิด โถมใส่บุรุษหน้าดำ นิ้วทั้งสิบตะกุกยใส่คอกอหอยมัน แต่บุรุษหน้าดำยกมือปิดป้องเบาๆ ก็ต้านทานนางกลับคืนไป

บุรุษหน้าดำหัวร่อต้งต้ง กล่าวว่า “นางงามน้อย ความร้ายกาจเมื่อครูของท่านไปที่ใดแล้ว...สตรี สตรีที่น่าเวทนานัก พวกท่านโยต้องคลอดบุตร...”

เสียงหัวร่อไม่ทันขาดหาย สตรีสาวที่เฟิ่งคลอดบุตร พลันโถมใส่อีกครา บุรุษหน้าดำสะบัดฝ่ามือเป็นคำรบสอง นางกลับโอบรัดเอาไว้อย่างไม่คิดชีวิต อ้าปากกัดใส่ลำคอมัน

บุรุษหน้าดำคำรามด้วยความเจ็บปวดคำหนึ่ง โลहितสดๆ ก็ไหลซึมออกจากริมฝีปากของนาง

นี่เป็นโลหิตอันชั่วร้าย เหมือนคาวคลั่ง แต่โลหิตที่เหมือนคาวนี้ พอไหลผ่านร่องฟันของนาง นางกลับบั้งเกิดความรู้สึกสาสมใจชนิดหนึ่ง สาสมใจที่ได้แก้แค้น

บุรุษหน้าดำยามเจ็บปวด พลันพุ่งหมัดออก สตรีสาวที่เฟิ่งคลอด

บุตรถูกต่อยปลิวลิวออกไป ปะทะชนกับตัวรถ ร่วงฟูปลงกับพื้น ไม่อาจ
คืบคลานลุกขึ้นอีก

แต่รสชาติของโลหิตคั้ตรู นางได้ลิ้มลองแล้ว

นางยิ้มด้วยความรันทดหุดู หลังน้ำตาร่ำร้องว่า “เง็กนี้ ท่าน
หนีเถอะ...รีบหนีเถอะ มิต้องสนใจพวกเรา ขอเพียงข้าพเจ้าตายแล้ว
เง็กจู้ (ประมุขวัง) สองพี่น้องจะไม่มุ่งร้ายต่อท่าน”

กั้บั้งชูคำรามว่า “ท่านตายไม่ได้”

เขาถาโถมออกไปอีกครั้ง หาแยแสสนใจคมดาบ กรงเล็บ จะอวย
ปากไม้ ดั่งนั้นถูกดาบฟันใส่ กรงเล็บตะกุก จนเลือดเนื้อปลิวกระจาย

แต่เขายังคงถาโถมผ่านไป

เพียงแต่เขาไม่ทันถาโถมถึงเบื้องหน้าภรรยารัก ร่างก็ล้มพาดลง
กับพื้น

สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตร กระเสือกกระสนคืบคลานเข้ามา กั้บั้ง
ก็กระเสือกกระสนคืบคลานเข้าหา ทั้งสองไม่มีความปรารถนาอื่นใด เพียง
หวังตักตายร่วมกัน

ในที่สุดมือของทั้งสองเกาะกุมซึ่งกันและกันไว้แล้ว แต่บุรุษหน้า
ดำยกเท้าเหยียบลง มือทั้งสองข้างลั่นถูกเหยียบแหลกและไป

สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตรกรี๊ดร้องว่า “เจ้า...เจ้าอำมหิตนัก”

บุรุษหน้าดำแสร้งยิ้มกล่าวว่า “ยามนี้ท่านค่อยทราบที่เราอำมหิต
หรือ?”

กั้บั้งร้องคำรามว่า “เราให้แก่ท่าน ให้แก่ท่านทั้งสิ้น ขอเพียง
ท่านอนุญาตให้พวกเราได้ตายร่วมกัน”

“ยามนี้ท่านกล่าวคำพูดเหล่านี้ ก็สายเกินการณ์แล้ว...เฮอะ เฮอะ
เมื่อครู่ตอนที่พวกท่านหลอกลวงเรา ดบตีเรา คงเบิกบานใจยิ่ง ยามนี้
เราจะให้พวกท่านตายอย่างแช่มช้า ให้พวกท่านแม้ตายก็ไม่อาจตาย
ร่วมกัน”

สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตรรำร้องว่า “เพราะเหตุใด...เพราะเหตุใด... พวกเรามีความแค้นข้ออาฆาตใด?”

“บอกกับท่านก็หาเป็นไรไม่ เราที่ทำเช่นนี้เพียงเพราะเรารับปาก คนผู้หนึ่งไว้ คนผู้หนึ่งสั่งเรามีให้พวกท่านทั้งสองตายร่วมกัน”

กังปังร้องถามว่า “ผู้ใด...คนผู้นี้เป็นใคร?”

บุรุษหน้าดำยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านค่อยๆ คาดเดาเถอะ...”

คนนอกไถ่สวมชุดสีเหลืองพลันสะอึกปราดเข้ามา ไบหน้าที่เย็นชา ดูร้ายปราดจากความรู้สึกใด กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตัดหญ้าต้องถอนราก เผ่าพันธุ์อันชั่วช้าของคนทั้งสองไม่อาจปล่อยทิ้งไว้”

บุรุษหน้าดำส่งเสียงสนับสนุน คนนอกไถ่ไม่กล่าวว่าจะกระไร ยกมือ ฟันดาบใส่ทวารกแรกเกิดภายในรถ

กังปังชูคำรามก้อง แต่ภรรยารักกลับไม่สามารถส่งเสียงออกมาได้ มิคาดในยามนั้น ดาบเหล็กกล้าที่ฟันลงดูจางหายไป พลันบังเกิดเสียงเป่าะ หักสะบั้นกลางอากาศกลายเป็นสองท่าน

คนนอกไถ่ยามตื่นตระหนก ต้องถอยร่นไปเจ็ดก้าว ตวาดถามว่า “ผู้ใด...เป็นผู้ใด?”

นอกจากพวกมันเองและคนร่อแร่ใกล้ตายบนพื้นแล้ว ไหนเลยมีเงาร่างอื่นอีก?

แต่ดาบไวที่ตีจากเหล็กกล้า ไฉนหักสะบั้นแต่กลางคันได้?

คนหงอนไถ่ชุดสีแดงถามโพล่งว่า “เป็นเรื่องราวใด?”

คนนอกไถ่กล่าวว่า “พบผีสาวแล้ว...มีแต่ผีสาวจึงทราบได้”

พลันพุ่งขวับเข้าหาใหม่ ใช้ดาบหักครึ่งท่อนฟันลงเป็นคำรบสอง มิคาดเสียงเป่าะดังขึ้น ดาบหักครึ่งท่อนเล่มนั้นหักเป็นสองท่อนอีกครั้ง ท่ามกลางสายตามากมายหลายคู่จับจ้องมองดู กลับไม่มีผู้ใดดูออกว่าดาบหักได้อย่างไร

ในที่สุดคนนอกไถ่หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงสั้นสะท้านว่า “หรือ

ว่าพบพานผีสาวจริง ๆ?”

บุรุษหน้าดำใช้เท้าเขี่ยดาบที่กั๊งบังทึงร่วงหล่นขึ้นมาถึอมัน แสยะยิ้มพลางพันดาบไปในตัวรวด ดาบนี้พันอย่างเร่งร้อนกว่า รวดเร็วกว่ามากนัก

ดาบใช้ถึงกลางคัน มันพลันขยับข้อมือ เบี่ยงเบนประกายดาบพร่างพรอมลง ได้ยินเสียงดังกัง ดาบของมันแม้ไม่หักสะบั้น แต่ก็เพิ่มรอยบิ่นขึ้นจุกหนึ่ง

คนหงอนไก่อ้องโพล่งด้วยความตื่นตระหนกว่า “มีคนลอบทำร้ายจริง ๆ”

บุรุษหน้าดำก็ยิ้มไม่ออก กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “พวกเราเมื่อไม่เห็นอาวุธลับนี้ คาดว่าคงมีขนาดเล็กละเอียดยิ่ง คนผู้นี้สามารถใช้อาวุธลับที่พวกเรามองไม่เห็น กระแทกดาบเหล็กกล้าหักสะบั้น นี่...นี่เป็นฝีมือที่น่าตื่นตระหนกปานใด? กำลังข้อที่น่าสะท้านขวัญเพียงไหน”

คนนอกไก่อกล่าวว่ “ในแผ่นดินไหนเลยมีบุคคลเช่นนี้ หรือว่าเป็น... หรือว่าเป็น...”

มันอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ไม่กล้ากล่าวคำ “ผีสาว” ออกมา

กั๊งบังที่ร่อแร่ใกล้ตาย ก็คล้ายแตกตื่นจนตะลึงลานเพิ่มพ่ำว่า “นางมาแล้ว...คงเป็นนางมาแล้ว”

บุรุษหน้าดำถามโพล่งว่า “ผู้ใด?...หรือว่าเป็นอันน้ำเตียน?”

พลันบังเกิดสຸ້มเสียงหนึ่งดังว่า “อันน้ำเตียน? อันน้ำเตียนเป็นตัวอะไร?”

สຸ້มเสียงนี้สดไสไพเราะ กระปรี้กระเปร่า คล้ายแฝงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาชนิดหนึ่ง แต่ท่ามกลางท้องทุ่งรกร้างไร้ผู้คนพลันได้ยินสຸ້มเสียงชนิดนี้ยังสร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนกว่าเดิม

กั๊งบังสองสามมีภรรยาต้องเงยหน้าขึ้น ก็ทราบว่าเป็นผู้ใดมาแล้ว ทั้งสองล้วนหน้าซีดสลด บุรุษหน้าดำและพวกก็ใจหายวาบ เหลียวหน้า

มองเห็นสายลมโชยพัดต้นหญ้าเอนลู่ตั้งระลอกคลื่น ท่ามกลางหญ้าร้างที่
เอนลู่ตามลม ในม่านพลบค่ำอันรางเลือน ไม่ทราบเพิ่มเงาร่างสายหนึ่ง
ตั้งแต่เมื่อใด เป็นเงาร่างอันอ่อนแออ่อนแอของสตรีสายหนึ่ง ด้วยโสต
ประสาทของพวกมัน กลับไม่รู้สึกรู้ว่านางมาจากที่ใด

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่านเงาร่างที่อยู่ห่างหลายวาพลันมาถึงเบื้องหน้าแล้ว
ฟังจากส้อมเสียงที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา นั้น ไม่ว่าผู้ใดล่วงเข้าใจว่า
นางเป็นตรีณีสาวแรกรุ่งที่อ่อนเยาว์ไร้เดียงสา ทั้งสดใสสะอาด ทั้ง
อ่อนหวานนุ่มนวลนางหนึ่ง

แต่ยามนี้ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าพวกมัน กลับเป็นสตรีที่มีอายุยี่สิบกว่าปี
บนร่างนางสวมใส่อาภรณ์แพรปักชูดขาววังที่เพริศแพร้วตั้งเมฆรุ่ง
กระปริงยาวระพี้น นางปล่อยผมยาวสยายประป่า ตั้งราวกับธารน้ำตก
ไบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันอ่อนหวาน ยิ่งยิ่งกว่าบุปผาสันต์ ในดวง
เนตรอันสุกใสของนาง มิเพียงเปี่ยมประกายปัญญา ที่ไม่สามารถบ่ง
บอกบรรยาย ทั้งเต็มไปด้วยความไร้เดียงสา...ความไร้เดียงสาที่วัยเช่น
นางไม่พึงมี

ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงมองดูนางแวบหนึ่ง จะทราบว่าเป็นสตรีที่มี
นิสัยใจคอซบซ้ออย่างยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดอย่าหมายคาดเดาความในใจของ
นางได้

ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงมองดูนางแวบหนึ่ง ต้องตะลึงลานต่อรูปโฉม
ความงามของนาง แต่ก็อดบังเกิดความสมเพชเสียดายแทนนางมิได้

ที่แท้หญิงงามสุดฟ้าสุดดินนางนี้ กลับเป็นคนพิการมาแต่กำเนิด
แขนสั้นยาวที่หลวมกว้าง กระปริงยาวที่ระพี้น ไม่อาจบดบังลักษณะที่
ลึบแบนผิดธรรมชาติของมือซ้ายและเท้าซ้ายของนางได้

บุรุษหน้าดำพอบเห็นนางซัดตา ดวงตาแม่ทอแววเคาพยาบาลเกรง
แต่คำความแตกตื่นบนใบหน้าไม่รุนแรงเช่นตอนแรก น้อมกายถามว่า

“ผู้มาใช้เป็นยี่เก็งจู้ (ประมุขวังที่สอง) ของวังตอนต่อบุปผาหรือไม่?” หญิงงามชุดขาววังยี่มพलगกล่าวว่า “เจ้ารู้จักเรา?”

“นามยิ่งใหญ่ของเลี้ยงแซงเก็งจู้ (ประมุขวังเอ็นดูดาว) ทัวทั้งแผ่นดิน มีผู้ใดไม่ทราบ?”

ประมุขวังเอ็นดูดาวกล่าวว่า “คิดไม่ถึงว่าเจ้ามีฝีปากไม่เลว กลับรู้จักยกย่องเยินยอคน”

“มิกล้า”

ประมุขวังเอ็นดูดาวกะพริบตา หัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “ดูท่าเจ้ากลับไม่เกรงกลัวเรา”

“ผู้ต่ำต้อยเพียงแต่...”

“เจ้ากระทำเรื่องต่ำช้าเลวทรามมากมายปานนี้ กลับไม่เกรงกลัวเรานับเป็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง หรือเจ้าไม่ทราบว่า เราต้องการปลิดชีวิตพวกเจ้าในบัดดล?”

บุรุษหน้าดำหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง แต่ยังมียิ้มกล่าวว่า “เก็งจู้ล้อเล่นแล้ว”

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “ล้อเล่น? เจ้าทำร้ายทาสบุปผานางกำนัลเรา หากเราปล่อยให้เจ้าตกตายอย่างสะดวกตาย ออกจะกรุณาเกินไปแล้ว ผู้ใดล้อเล่นกับบุคคลเช่นพวกเจ้า”

บุรุษหน้าดำร้องโพล่งว่า “แต่...แต่นี้เป็นเกี้ยววงเวียนเก็งจู้ (ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญ)...”

ไม่ทันกล่าวจบ ได้ยินเสียงฉาดฉาดติดต่อกัน ไบหน่ามันถูกตบใส่สีกกว่าครึ่ง เป็นสภาพดุจเดียวกับเมื่อครั้งที่ถูกภรรยาของกั๋งตบใส่ เพียงแต่ตบหนักหน่วงกว่ามากนัก พอตบใส่สีกว่าฉาด มันปรากฏโลหิตหกปาก ไหนเลยยังสามารถกล่าววาจาได้?

ประมุขวังเอ็นดูดาวยังยืนหยัดกับที่เดิม กระโปรงยาวโชยพัดพลิวท่าที่ปลอดภัยประณีต ค่อยกับเมื่อครู่ไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน แต่รอย

ยิ้มอันน่าลุ่มหลงปลาสนาการไปสิ้น กล่าวเสียงเย็นซาว่า “นามของ
เจ้เจ้ (พี่สาว) เรานุญาตให้เจ้าเรียกหาได้หรือ?”

คนหงอนไก่ ออกไก่และหางไก่ล้วนแต่กตัญญูหน้าถอดสี ยืนตะลึง
ลานราวไก่ไม้ที่ไร้ชีวิต

คนหงอนไก่กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “แต่...แต่นี้เป็นเกี้ยว (ชวน)...”

คราครั้งนี้มันกระทั่งคำ “จ้วย” (จันทร์เพ็ญ) ไม่ทันเปล่งจากปาก
ไบหน้าก็ถูกตบใส่ลิบกว่าครึ่งเช่นกัน ถูกตบจนร่างผอมเล็กแทบปลิวลือ
ออกไป

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มพลางกล่าวว่า “ประหลาด หรือเจ้าไม่เชื่อว่า
เราต้องการปลิดชีวิตของเจ้าจริงๆ โอ...”

นางถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง ในเสียงทอดถอนใจพลันหมุนตัวอยู่
รอบกายของคนนอกไก่ที่ร่างสูงใหญ่รอบหนึ่ง ทุกผู้คนเพียงรู้สึกละลานตา
วูบ ไม่ทันเห็นชัดตว่านางลงมือหรือไม่ คนนอกไก็ล้มพับลงแล้ว

ล้มพับลงอย่างสงบเงียบ ไม่ได้เปล่งเสียงออกมาแม้แต่น้อย

ในกลุ่มคนหางไก่สวมใส่เสื้อสีลายพริ้ว มีอยู่คนหนึ่งย่อกายลง
ตรวจดูพลันแผดเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า “ตายแล้ว เสาอี้ (อันดับ
สอง) ตายแล้ว...”

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนี้พวกเจ้ายินยอมเชื่อ
แล้วกระมัง?”

คนหางไก่เสื้อลายพริ้วนั้นแผดเสียงร้องว่า “ท่านโหด...โหดเหี้ยม
อำมหิตนัก”

“มีคนตายคนหนึ่ง ไยต้องแตกตื่นตระหนก? พวกเจ้าฆ่าคนไม่มาก
พอหรือไร? พวกเจ้าตกตายในตอนนี้นับว่าสาสมแล้ว”

ดวงตาของคนหงอนไก่ทอประกายดุร้าย พลันโบกมือทำท่า คม
เคียวรูปขาไก่ที่หลงเหลืออีกสามคู่ พวกมันม้วนจู่โจมใส่ประมุขวังเอ็นดูดาว
ดุจพายุร้าย

ได้ยินเสียงตึงตึง หัวืดหัวือ โอดโอยดั่งติดต่อกัน ในประกายสีเงิน เต็มท้องฟ้า เงาม่วงอ่อนแอ้อ่อนแอ้อายนั้นพลันหมุนคว้างรอบหนึ่ง

คนหางไก่อี้อลอยพร้อยล้ลงสองคน ที่หลงเหลืออีกคนหนึ่ง พลันถอยปราดไปแปดเข็ยะ สองมือกลับกลายเป็นว่างเปล่า ผู้อื่นโค่น พวกฟ้องของมันล้ลงอย่างไร ถลันหลบท่าจู่โจมของมันเยี่ยงไร และ ช่วงชิงอาวุธของมันไปด้วยวิธีไหน มันล้วนไม่ทราบ พริบตาเมื่อครู่ มัน คล้ายฝันอย่างเลอะเลือนไปตื่นหนึ่ง

เป็นฝันร้ายตื่นหนึ่ง

ประมุขวังเอ็นดูดาวสลัดแขนเสื้อยาวคราหนึ่ง คมเคียวรูปขาไก่ ทั้งห้าข้างก็ร่วงกราวลงสู่พื้น ในมีอนางยังถืออยู่ข้างหนึ่ง มองดูแล้วกล่าว “ที่แท้เป็นขาไก่คู่หนึ่ง ไม่ทราบรสชาติเป็นอย่างไร?”

พลันเผยอริมฝีปาก กัดใส่คมเคียวรูปขาไก่คำหนึ่ง ได้ยินเสียงเป่าะ อาวุธนอกสารบบที่หลอมจากเหล็กกล้า ชาวยุทธจักรพอได้ยินชื่อก็ขวัญ ผวาข้างนี้ กลับถูกนางขบกัดขาไก่หักไปซี่หนึ่ง

บุรุษหน้าดำ คนหงอนไก่เห็นสตรีที่มีอายุไม่สูงวัยเท่าใดนางนี้ กลับ มีพลังฝีมือถึงระดับนี้ พลังฝีมือของผู้อื่นอย่างมากอยู่ที่มือ อยู่ที่เท้า แต่ ตลอดทั้งร่าง ทุกส่วนสัดของนางล้วนมีพลังฝีมือ พลังฝีมือทุกประการ ล้วนบรรลู่ถึงขั้นสุดยอด เมื่อเป็นเช่นนี้ หนึ่งไก่หนึ่งสุกรไหนเลยกล้า ขยับเคลื่อนไหวอีก

ประมุขวังเอ็นดูดาวสันตริษะกล่าววว่า “ขาไก่ข้างนี้ไม่น่ารับประทาน”

เสียงเพี้ยเบาๆ เมื่อถ่มเศษขาไก่ในปากออกมา ประกายสีเงินวูบ ขึ้นแวบหนึ่ง เสียงลมดั่งเบาๆ คนหางไก่อี้อลอยที่หลงเหลือคนเดียวพลันแผ่ร้องโหยหวนคำหนึ่ง ยกสองมือปิดหน้า เกลือกกลิ้งร่าง ไปตามพื้นดิน โลหิตไหลซึมออกมาตามร่องนิ้ว เกลือกกลิ้งไม่กี่ครา ก็ แน่หนึ่งไม่ไหวดิ้งอีก

ฝ่ามือของมันก็เลื่อนคลายจากใบหน้า ในแสงสีพลบค่ำ เห็น

ไบหน่ามันบิตเบี้ยวดูร้าย กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน เศษขาไก่
ครึ่งท่อนนั้นกลับกระแทกทะโหลกศีรษะของมันแหลกละเอียดไป

บุรุษหน้าดำปล้นคุกเข้าโครมลง ร้องเสียงสั้นสะท้านว่า “แก๊งจู้
(ประมุขวัง) โปรดละเว้นชีวิต...โปรดละเว้นชีวิต...”

ประมุขวังเอ็นดูดาวหาแยะแสนใจมันไม่ มองดูคนหงอนไก่นั้น
ยิ้มพลาบกล่าวว่า “เจ้าเห็นว่าพลังฝีมือของเราเป็นอย่างไร?”

คนหงอนไก่ว่า “พลัง...พลังฝีมือของแก๊งจู้ เรา...ผู้ต่ำต้อยไม่เคยพบเห็นมาก่อน...ผู้ต่ำต้อยคาดฝันไม่ถึงว่าในแผ่นดินยังมีวิชาฝีมือเช่นนี้”
“เจ้ากลัวหรือไม่?”

ในชีวิตคนหงอนไก่คาดคิดไม่ถึงว่า มีคนถามคำถามราวเด็กทารก
เช่นนี้ต่อมัน แต่ยามนี้พอถูกถาม ได้แต่ตอบอย่างเชื่องช้าว่า “กลัว...
กลัว...กลัวอย่างยิ่ง”

“ในเมื่อเกรงกลัว ไฉนไม่วิ่งวอนขอชีวิต?”

ในที่สุดคนหงอนไก่คุกเข่าโครมลง บั้นหน้าละห้อยกล่าวว่า “แก๊งจู้
โปรดละเว้นชีวิต...”

ประมุขวังเอ็นดูดาวลอกตากุ้งาม ยิ้มพลาบกล่าวว่า “พวกเจ้า
ต้องการให้เราละเว้นชีวิตก็รวบรวมง่ายยิ่ง ขอเพียงพวกเจ้าต้อยใส่เราคนละ
หมัดหนึ่ง”

คนหงอนไก่รีบกล่าวว่า “ผู้ต่ำต้อยไม่กล้า...”

บุรุษหน้าดำกล่าวเสริมว่า “ผู้ต่ำต้อยต่อให้มีวิชากล้าเทียบฟ้าก็
ไม่กล้า”

ประมุขวังเอ็นดูดาวถลึงตาใส่ กล่าวว่า “พวกเจ้าไม่ต้องการมีชีวิตแล้ว?”

ในชีวิตของคนหงอนไก่และบุรุษหน้าดำ ไม่ทราบมีคนถามคำถาม
เช่นนี้กี่ครั้ง ปรกดีพวกมันยึดถือคำถามนี้เป็นเช่นลมที่ฝายออกมา ไม่
จำเป็นต้องตอบ หากมันตอบ เพียงแต่ต้อยใส่หมัดหนึ่ง หัวร่ออย่าง

คลุ้มคลั่งหลายคราจากนั้นพาดพันดาออกไป

แต่ในเวลาขณะนี้ คำถามเดียวกันเช่นนี้ เมื่อถามจากปากประมุข
วังเอ็นดูดาว ทั้งสองทราบว่ามีอาจไม่ตอบ พวกนักกล่าวโดยพร้อมเพรียง
ว่า “ผู้ต่ำต้อยต้องการชีวิต”

“หากต้องการชีวิต ให้รีบลงมือ”

คนทั้งสองสบตากันวูบหนึ่ง ในที่สุดผืนใจเดินเข้าหา

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มพลางกล่าวว่า “เช่นนั้นจึงใช้ได้ พวกเจ้า
ลงมือต่อยด้อย่างวางใจ ต่อยดียิ่งหนักหน่วงยิ่งดี หากต่อยด้อย่างหนัก
หน่วง เราจะไม่ได้ดี หากมันต่อยดีเบาเกินไป...เฮอะ”

คนหงอนไก่ครุ่นคิดขึ้น ‘นางเมื่อออกคำสั่งเช่นนี้ เราจะไม่ดำเนิน
แผนซ้อนแผน จิกู๋โจมตีใส่นางอย่างหนักหน่วง หากมันประสบผล ไย
มิใช่เป็นโชคช่วย ต่อให้ลงมือไม่สำเร็จ ก็ไม่เกิดเรื่องใด’

บุรุษหน้าดำครุ่นคิดในใจ ‘นี่เป็นท่านแสหาเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้
ต่อให้ท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่เทียบฟ้า เป็นร่างที่หล่อหลอมจาก
เหล็กกล้า ขอเพียงไม่ได้ดี เราก็สามารถต่อยท่านบีแบนในหมัดเดียว’

ทั้งสองบังเกิดความหวังขึ้นในใจ มาตราแมนลอบลึงโลดปานคลุ้ม
คลั่ง แต่เปลือกนอกปั้นเป็นหน้านิ้วคิ้วขมวดกว่าเดิม ก็มึนศีรษะรับคำครา
หนึ่ง

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มพลางกล่าวว่า “มาเถอะ ยังรอคอยอันใด?”

บุรุษหน้าดำปล้นทะเล่สิ่งกายขึ้น สองหมัดทยอยต่อยกราด กระแส
ลมหมัดตังหวัดหวิว บวกกับน้ำหนักตัวที่หนักร้อยกว่าชั่ง อาณาพของ
หมัดนี้เป็นที่น่าตระหนกไม่น้อย

แต่สภาวะของสองหมัดมัน กลับคล่องแคล่วแผ่วพลิ้วแปรเปลี่ยน
ไม่สิ้นสุด จวบกระทั่งถึงตอนท้ายค่อยกำหนดเป้าหมาย ต่อยกราดใส่
ทรวงอกท้องน้อยของประมุขวังเอ็นดูดาว

นี่เป็นท่าไม้ตายในชีวิตมัน นามซึ่งคือฮ่วยเซี่ย (สุกรวิเศษแปลง

คชสาร) ภายใต้อำนาจของหมัดนี้ ไนฤทธิ์จักรไม่ทราบมีคนถูกต่อร้าย
แหลกลาญกระดูกป่นสลายไปมากน้อยเท่าใด

คนหงอนไก่อีกพุ่งขวับออกไปดูจเหินบิน จะงอยปากไก่อกลับกลายเป็นจุดประกายสีเงิน พรางพรมิใส่จุดสำคัญบริเวณทรงอกของประมุข
วังเอ็นดูดาวแปดแห่งตั้งหยาดพิรุณ

นี่ยอมเป็นกระบวนท่าที่มันไม่ถึงคราคับขันเป็นตายไม่ยอมใช้ออก
โดยง่ายตาย นามซึ่งโกยที่แซ (ไก่อรุณขันดาว) ฟังว่ากระบวนท่านี้
เคยปลิดชีวิตเปาเปียว (ผู้คุ้มกันภัย) ของสำนักอุ้ยบู๊เปียวเก็ก (สำนักคุ้ม
กันภัยบู๊เกริกไกร) ในคราเดียวแปดคน

ประมุขวังเอ็นดูดาวหัวร่อพลางกล่าวว่า “นับว่าทุ่มเทใช้กำลัง
จริง ๆ”

ในเสียงหัวร่อ ฝ่ามือขวาเคลื่อนไหวราวผีเสื้อ โบกพัดพลั่ว ดูด
ชักนำอยู่ในกระแสลมหมัดท่าฝนสีเงิน บรุชหน้าดำ คนหงอนไก่อปล้นรู้สึก
ว่ากระบวนท่าที่ตัวเองใช้ออกอย่างสุดกำลัง กลับพลาดเป้าไปอย่างเหลือ
เชื่อ ฝ่ามือตัวเองคล้ายไม่ยอมอยู่ใต้อาณัติบงการ ให้มันไปทางขวา มัน
ไปทางซ้าย ต้องการให้มันหยุดลง มันพานไม่ยอมหยุดยั้ง ได้ยินเสียง
หวีดเสียงฉาด จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องดังขึ้นสองครา

ประมุขวังเอ็นดูดาวกระทั้งเคลื่อนไหวยังไม่เคลื่อนไหว แต่บรุช
หน้าดำล้มลงแล้ว ร่างของคนหงอนไก่อกลับร่วงลือลงในพงหญ้าที่ห่างไป
เจ็ดแปดเชียว

ในพงหญ้าบังเกิดเสียงครวญครางสองครั้งครา จากนั้นปราศจาก
สู้มเสียงสำเนียงได้อีก

ที่ทรงอกบรุชหน้าดำ ปักไว้ด้วยจะงอยปากไก่อของคนหงอนไก่อ
มันขบกรามกรอด ยกมือถอนจะงอยปากเหล็กออกมา โลหิตก็ฉีดพุ่ง
ปานน้ำพุ มันกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ท่าน...ท่าน...”

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มพลางกล่าวว่า “เราหาได้ทำร้ายท่านไม่ โอ

พวกเจ้าต๋อยตีกันเอง ไยจึงต้องทำเช่นนี้?”

สองตาของบุรุษหน้าดำเบิกโปน ถลึงจ้องมองนาง ขยับเขยื้อนริมฝีปากคล้ายคิดกล่าวว่่าอะไร แต่ไม่อาจกล่าวแม้สักคำเดียว...ไม่มีวันกล่าวตลอดกาล

ประมุขวังเอนดูดาวทอดถอนใจกล่าวว่า “หากพวกเจ้าไม่คิดฆ่าเราลงมือเบาว่านี่ อาจบางที่ยังไม่ถึงตาย เรานับว่าให้โอกาสพวกท่านมีชีวิตสืบไปครั้งหนึ่ง ใช่หรือไม่?”

คำถามของนางนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้ตลอดกาล

ม้าไม่ทราบล้มลงกับพื้นตั้งแต่เมื่อใด รถก็ตะแคงพลิกคว่ำแล้ว

กั้งปังสองสามีภรรยากำลังกระเสือกกระสนดิ้นรน คิดตีบคลานเข้าไปภายในรถ เพื่อโอบอุ้มทารกแรกเกิดที่ร้องไห้จนเสียงแหบแห้งออกมา มือของทั้งสองกระทบถูกผ้าที่ใช้ห่อหุ้มตัวทารกแล้ว

แต่แล้วยามนั้น มือข้างหนึ่งยื่นเข้ามาผลักไสทารกพันห่างไป

นั่นเป็นมือเรียวงามที่นุ่มนวลราวไร้กระดูก หมดจกดว่าล้าเทียน แขนเสื้อแพรขาวราวหิมะ ปิดคลุมอยู่บนหลังมือ แต่มือข้างนี้ยังขาวกว่าแพรขาวอีก

กั้งปังแผดเสียงร้องว่า “ให้แก่ข้าพเจ้า...ให้แก่ข้าพเจ้า...”

สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตร กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ยี้เก็งจู้ วิงวอน ท่าน มอบทารกให้แก่ข้าพเจ้า

ประมุขวังเอนดูดาวยิ้มพลางกล่าวว่า “**จ้งยไ่่นว (ทาสจันท์เหี้ย)** ประเสริฐมาก คิดไม่ถึงว่าเจ้ากลับให้กำเนิดแก่กั้งปัง”

นางแม่แย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มนั้นเจ็บช้ำรันทด ตัดพ้อหดหู่อย่างบอกไม่ถูก มิหนำซ้ำยังเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น

สตรีสาวที่เพิ่งคลอดบุตรนามฮวยจ้งยไ่่นว กล่าวว่า “เก็งจู้ ข้าพเจ้าสำนึกตัวว่า...ทรยศต่อท่าน แต่ว่า...ทารก...ทารกไร้ความผิด ท่านให้

อภัยแก่พวกมันเถอะ”

ประมุขวังเอ็นดูดาวจับจ้องมองทารกแผดคุ้น้อยอย่างเลื่อนลอย พิมพ์ว่า “ทารก ทารกที่น่ารัก...หากมันเป็นของเรา ไม่ทราบประเสริฐปานใด...”

นางพลันหันขวับไปยังกั้งปัง ปรากฏตาเต็มไปด้วยแววเคียดซึ่งอาฆาตและเต็มไปด้วยแวตดัดพ้อ มองดูอย่างสะทกสะทอนชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงอ้ออึงว่า “กั้งปัง เหตุใดท่านทำเช่นนั้น? เพราะเหตุใด?”

กั้งปังตอบว่า “ไม่เพราะเหตุใด เพียงเพราะข้าพเจ้ารักนาง”

ประมุขวังเอ็นดูดาวกรีดร้องออกมาว่า “ท่านรักนาง...เจ้เจ้เรามีที่ใดสู้นางไม่ได้ ท่านถูกผู้คนทำร้ายบาดเจ็บ เจ้เจ้เราช่วยเหลือนำท่านกลับมา ดูแลเอาใจใส่ท่าน ในชีวิตนางไม่เคยดีต่อผู้คนถึงเพียงนี้ ท่าน...ท่านกลับลักลอบหลบหนีออกมาพร้อมกับเอี้ยเท้ารับใช้ของนาง”

กั้งปังขบกรามกล่าวว่า “ตกลง หากท่านถามข้าพเจ้า ก็จะไม่บอกต่อท่าน เจ้เจ้ท่านไม่นับเป็นผู้คน นางเป็นอัศวคิกลุ่มหนึ่ง น้ำแข็งก้อนหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่ง นางถึงกับกล่าวได้ว่าเป็นนางปีศาจ เป็นเทพเจ้า แต่มิใช่ผู้คนเด็ดขาด ส่วนนาง...”

เขากวาดตาไปยังภรรยารัก ปรากฏตากลับกลายเป็นอ่อนโยน นุ่มนวล กล่าวสืบต่ออย่างแซมซ้า “นางเป็นผู้คน เป็นมนุษย์ปุถุชน นางมิเพียงดีต่อข้าพเจ้า มิหน้าซ้ายังล่วงรู้ถึงจิตใจข้าพเจ้า ทว่าทั้งแผ่นดินมีแต่นางคนเดียวที่รักหัวใจข้าพเจ้า รักวิญญูณข้าพเจ้า มิใช่หลงรักรูปโฉมใบหน้าข้าพเจ้า”

ประมุขวังเอ็นดูดาวพลันตวัดฝ่ามือตบหน้าเขา ร้องว่า “ท่านกล่าว...ท่านลองกล่าวต่อ”

กั้งปังกล่าวว่า “นี่เป็นวาจาจากดวงใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเผลอไม่อาจกล่าว?”

“ท่านเพียงทราบว่านางดีต่อท่าน ท่านไซ้ทราบความรู้สึกที่เรามี

ต่อท่านหรือไม่? ท่าน...ใบหน้าของท่านนี้ ต่อให้ใบหน้าของท่านนี้ถูกทำลายสิ้น เรายังคง...ยังคง...”

ลุ่มเสียงแผ่วล้าลงทุกขณะ จวบกระทั่งไร้วาจาอีก

ฮวยจ้งวัยโผนร้องอุทานว่า “ยี่เก็งจู้ ที่แท้ท่าน...ท่านก็...”

ประมุขวังเอ็นดูดาวร้องดั่งๆ ว่า “หรือว่าเราไม่อาจติดต่อเขา? หรือว่าเราไม่อาจรักเขา?...ใช่เป็นเพราะเราเป็นคนพิการหรือไม่...แต่คนพิการก็เป็นคน เป็นสตรีเช่นกัน”

นางคล้ายแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็น ก่อนหน้านั้นนางยังเป็นมนุษย์เหมือนมนุษย์ที่กำหนดความเป็นตายของผู้อื่น ซึ่งสูงส่งเลื่อนลอย สูงส่งจนสุดอาจเอื้อม

แต่ตอนนี้นางเพียงเป็นสตรีนางหนึ่ง สตรีที่อ่อนแอและน่าเวทนานางหนึ่ง

บนใบหน้านางประดับด้วยคราบน้ำตา

ยอดสตรีที่ชาวยุทธจักรกล่าวขวัญถึงราวกับเป็นเทพอัปสรนางนี้ กลับหลังน้ำตาด้วย กังบังและฮวยจ้งวัยโผนเหม่อมองดูคราบน้ำตาบนใบหน้านาง อดตะลึงลานมิได้

ผ่านไปเนิ่นนาน ฮวยจ้งวัยโผนค่อยกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“ยี่เก็งจู้ จะอย่างไรข้าพเจ้าไม่อาจมีชีวิตสืบไป เขา...นับแต่นั้นเป็นของท่านแล้ว ท่านช่วยเหลือเขาเถอะ ข้าพเจ้าทราบว่ามีแต่ท่านสามารถช่วยชีวิตเขาได้”

ร่างของประมุขวังเอ็นดูดาวสะท้อนขึ้นคราหนึ่ง คำ “เขานับแต่นั้นเป็นของท่านแล้ว...” คล้ายเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งยิงจู่โจมใส่หัวใจนาง

กังบังพลันแผดเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง เขาแม่หัวร่อ แต่เสียงหัวร่อนั้นยังกริ้วกราดทวนโหย คับแค้นรันทศกว่าเสียงคร่ำครวญทวนให้ทั้งมวลอีก

ดวงตาที่คั่งด้วยสายเลือดของกังบัง จับจ้องมองฮวยจ้งวัยโผนแว่นหนึ่ง

หัวร่ออย่างหุดหุกกล่าวว่า “ช่วยชีวิตข้าพเจ้า?...ทั่วทั้งแผ่นดินยังมีผู้ใดช่วยชีวิตข้าพเจ้า? หากท่านตายแล้ว ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือ?... จัวยโน้วเออย จัวยโน้ว หรือว่าจนบัดนี้ท่านยังไม่รู้ซึ่งถึงจิตใจข้าพเจ้า?”

ฮวยจ้งยัโน้วกล้ำกลืนน้ำตาที่แทบทะลักจากเบ้าเอาไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าล่วงรู้ แต่หากท่านตายด้วย ทารกทั้งสองจะทำอย่างไร?...ทารกทั้งสองจะทำอย่างไร?”

ในที่สุดส้อมเสียงของนางกลับกลายเป็นพิลาปราพัน เกาะกุ่มมือ กังปังไว้แนบแน่น หลังน้ำตากกล่าวว่า “นี่เป็นบาปกรรมของพวกเรา ทั้งให้คนรุ่นหลังต้องรองรับผลขม ต่อให้ท่านคิด...ท่านก็ไม่อาจ และไม่มิลิทธิใช้ความตายเป็นเครื่องปลดเปลื้องหลุดพ้น”

เสียงหัวร่ออันคับแค้นรันทศของกังปังชะงักค้างแต่แรก ขบฟันจนแทบแหลกละเอียดแล้ว

ฮวยจ้งยัโน้วกล่าวเสียงสั้นสะท้านว่า “ข้าพเจ้าก็ทราบว่าคุณตายเป็นเรื่องง่ายตายถึงเพียงนั้น การมีชีวิตอยู่เป็นความลำบากยากเข็ญถึงเพียงนั้น แต่วิงวอนท่าน...เพื่อเด็กทารก ท่านต้องมีชีวิตสืบไป”

กังปังหลังน้ำตาเนืองนองหน้า คล้ายกลับกลายเป็นเชื่องซึมเซา พิมพ์ว่า “ข้าพเจ้าต้องมีชีวิตสืบไป?...ข้าพเจ้าต้องมีชีวิตสืบไปจริงๆ...”

ฮวยจ้งยัโน้วเหลียวหน้าไปกล่าวว่า “ยี่เก็งจู้ ไม่ว่าเพราะเหตุใด ท่านสมควรช่วยชีวิตเขา หากท่านมีความรักต่อเขาสักส่วนเสี้ยวจริงๆ ท่านก็ไม่อาจมองดูเขาเสียชีวิตที่เบื้องหน้าท่าน”

ประมุขวังเฮ็นดูดาวกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า “กระนั้นหรือ?...”

ฮวยจ้งยัโน้วกรีดร้องว่า “ท่านสามารถช่วยชีวิตเขา...ท่านต้องช่วยชีวิตเขาแน่นอน”

ประมุขวังเฮ็นดูดาวทอดถอนใจยาว กล่าวว่า “มิผิด เราสามารถช่วยชีวิตเขา...”

ไม่ทันกล่าวจบ ไม่ทราบบังเกิดส้อมเสียงหนึ่งดังจากที่ใดกล่าวขึ้น

อย่างเข้มซ้ำว่า “ผิดแล้ว เจ้าไม่อาจช่วยชีวิตเขา ทัวทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดสามารถช่วยชีวิตของเขาอีก!”

นี่เป็นสัมผัสเสียงที่กังวาน เว้งว้าง เลื่อนลอยถึงเพียงนั้น เป็นสัมผัสเสียงที่เย็นชากระดัง ไร้น้ำใจจนผู้คนต้องสั่นสียว แต่ก็สดใสไพเราะ คร่ำขำวิญสะกดวิญญาณผู้คนถึงเพียงนั้น

ทัวทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดสามารถบ่งบอกบรรยายความน่ารักและน่าสะพรึงกลัวของสัมผัสเสียงนี้ได้ ทัวทั้งแผ่นดินก็ไม่มีผู้ใดที่ได้ยินสัมผัสเสียงนี้สามารถลืมนั่นได้

ทัวแผ่นดินฟ้าแผ่นดิน คล้ายถูกถ้อยคำอันเจือยชานี้ก่อทวนจนเปี่ยมล้นด้วยบรรยากาศอันอำมหิต เปี่ยมไปด้วยความเยียบเย็น แสงสีสนธยาที่ใกล้ลับฟาก็คล้ายถูกคำพูดนี้สะกดข่มจนสิ้นสีสัน

ร่างของกังปังสันสะท้านราวกับใบไม้คราชีวิตเย็นขึ้นมา

ใบหน้าของประมุขวังเอ็นดูดาวก็กลับกลายเป็นซีดขาวไร้สีเลือด

ทั้งหมดไม่ได้เหลือวหน้าไป แต่เงาร่างสีขาวส่ายหนึ่งปรากฏที่เบื้องหน้าพวกเขาแล้ว

นางไม่ทราบมาจากที่ใด และไม่ทราบว่ามาได้อย่างไร

อาการของนางโชนีพดพลีว ตั้งราวกับลอยลิวมาตามลม

ยามนี้นางหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าทั้งหมดแล้ว

นางสวมอาการชาวเยยหิมะ ผมยาวตั้งธารธารา บุคลิกของนางสูงส่งาคูจตั้งเทพธิดาหยาดฟ้า แต่โฉมหน้ากลับไม่มีผู้ใดสามารถบ่งบอกบรรยายได้ เพียงเพราะทัวทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดกล้าเพยอหน้ามองดูนาง แม้สักแวบเดียว

ตัวนางคล้ายมีมนต์ขลังสยบขวัญผู้คนที่มาแต่กำเนิดชนิดหนึ่ง มนต์ขลังที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืน นางคล้ายอยู่สูงส่งสุดยอดตลอดกาล สูงส่งจนผู้คนไม่กล้าแหงนเงยจ้องมอง

ประมุขวังเอ็นดูดาวก็ก้มศีรษะลง กล่าวว่า “เจ้เจ้ ท่าน...ท่านก็มาแล้ว”

เกี้ยววัยเก็งจู้ (*ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญ*) กล่าวอย่างแหม่มซ่าเฉื่อยซาว่า “เรามาแล้ว เจ้าคิดไม่ถึง?”

ศีรษะของประมุขวังเอ็นดูดาวก็มต่ำกว่าเดิม กล่าวว่า “เจ้เจ้ ท่านรุดมาตั้งแต่เมื่อใด?”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกล่าวว่า “เรามาไม่เร็วเท่าใด เพียงแต่เร็วพอได้ยินคำพูดที่ผู้อื่นไม่ต้องการให้เราได้ยินอยู่หลาย”

กังปังฉุกใจได้คิด พลันร้องดั่งๆ ว่า “ท่าน...ท่าน...ท่าน...ที่แท้ท่านรุดมาแต่แรก คนหงอนไก่และบุรุษหน้าดำไปแล้วย้อนกลับมา หรือว่าเป็นท่านใช้ให้พวกมันย้อนกลับมา? ความลับทั้งหมดนี้ หรือว่าเป็นท่านบอกต่อพวกมัน?”

“ท่านเพ็งนึกได้ในตอนนี้ ไยมิใช่สายเกินไปแล้ว?”

กังปังเบิกตากจนาทางตาฉีกขาดจากกัน ตวาดว่า “ท่าน...ท่านไหนทำเช่นนั้น? ท่านไหนใจดำอำมหิตปานนี้?”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกล่าวว่า “กับคนที่ใจดำอำมหิต เราต้องใจดำอำมหิตกว่ามันสิบเท่า”

ฮวยงวัยไฉวอดร่ำร้องเสียงละห้อยหวนมิได้ว่า “ตัวเก็งจู้ (*ประมุขวังคนโต*) ทุกประการเป็นความผิดของข้าพเจ้าเอง ท่าน...ท่านไม่อาจโทษว่าเขา”

ลุ่มเสียงของประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญ พลันแปรเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบเกรี้ยวกราดราวคมดาบ เน้นเสียงทีละคำว่า “เจ้า...เจ้ายังกล้ากล่าววาจาในที่นี้?”

ฮวยงวัยไฉวหมอบกราบกับพื้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกล่าวอย่างแหม่มซ่าว่า “เจ้าประเสริฐ

มาก...ยามนี้เจ้าเห็นเราแล้ว ยามนี้...เจ้าตายได้แล้ว”

ฮวยจ้วยไฉ่พอบพบเห็นนาง เกรงกลัวจนกระทั่งน้ำตายยังไม่กล้าไหลหลัง ยามนี้ปิดเปลือกตาลงแต่แรก ส่งเสียงที่สิ้นสะท้านอย่างแผ่วเบาราวกระซิบว่า “ขอบพระคุณแก๊งจู้”

กั๋งปังแผดเสียงร้องว่า “นางต้องการให้ท่านตาย ท่านยังขอบคุณนาง?”

มุมปากของฮวยจ้วยไฉ่ปรากฏรอยยิ้มอันรันทดหุดุ่ยแหวบหนึ่ง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ข้าพเจ้าตายก่อน ก็มองไม่เห็นสภาพการตายของท่านกับทารกทั้งสอง สามารถลดทอนความปวดร้าวใจไปบ้าง นี่...นี่เป็นพระคุณที่แก๊งจู้หยิบยื่นให้ ข้าพเจ้าย่อมสมควรขอบพระคุณนาง”

นางลืมนตาขึ้นมองดูกั๋งปัง เหลียวดูทารกทั้งสอง...นางเหลือบมองเพียงแวบเดียว แต่ในสายตาแวบเดียวนั้น แฝงอารมณ์ความรู้สึกที่ลึกล้ำดั่งห้วงมหรรณพ

หัวใจกั๋งปังแหลกสลายแล้ว ร่ำร้องว่า “จ้วยไฉ่ ท่านไม่อาจตาย... ไม่อาจตาย...”

ฮวยจ้วยไฉ่กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าไปก่อนแล้ว...ข้าพเจ้าจะรอท่าน...”

นางปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง คราครั้งนี้เปลือกตาของนางไม่มีวันลืมขึ้นอีกแล้ว

กั๋งปังแผดเสียงร้องว่า “จ้วยไฉ่ ท่านรอสักครู่ ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนท่าน...”

เขาไม่ทราบมีเรียวแรงจากที่ใด พลันกระโดดปราดขึ้น โถมใส่ฮวยจ้วยไฉ่ แต่ร่างเพ็งลอยขึ้นก็ถูกพลังลมปราณสายหนึ่งกระแทกล้มลง

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกล่าวขึ้นว่า “ท่านยังคงนอนอย่างสงบเถอะ”

กั้งบั้งกล่าวเสียงสั้นระริกว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยวิงวอนผู้คนมาก่อน แต่ตอนนี้...ตอนนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน...วิงวอนท่าน ข้าพเจ้าไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น เพียงหวังสามารถตายร่วมกับนาง”

ประมุขวังชวณจันทร์เพ็ญกล่าวว่า “ท่านอย่าคิดหมายกระทบถูกนางแม่ปลายนิ้วอีก”

กั้งบั้งถลึงมองนาง หากมันประกายตาฆ่าคนได้ นางคงตกตายแต่แรก หากมันเพลิงโทสะลุกไหม้ได้ พื้นพสุธาคงกลับกลายเป็นทะเลเพลิงแล้ว

แต่ประมุขวังชวณจันทร์เพ็ญกลับยืนอยู่อย่างสงบ...

กั้งบั้งพลันแผดหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง เสียงหัวร่อดังอยู่เนิ่นนานยังไม่ขาดหู

ประมุขวังเอ็นดูดาวถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ท่านยังหัวร่อ? ท่านหัวร่ออะไร?”

กั้งบั้งหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า “พวกท่านเข้าใจว่าตัวเองยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่ พวกท่านเข้าใจว่าสามารถควบคุมบงการทุกสิ่ง แต่ขอเพียงข้าพเจ้าตกตายก็จะได้อยู่ร่วมกับงัวยโน้ว พวกท่านสามารถขัดขวางได้หรือ?”

ในเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ร่างพลันเกลือกกิ้งไปตามพื้นดินสองทอด พุบร่างลงกับพื้น เสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งแผ่วล้าลงทุกขณะ ในที่สุดขาดหายไปปราศจากสຸ້มเสียงสำเนียงใดอีก

ประมุขวังเอ็นดูดาวอุทานเบาๆ รีบรุดเข้าไปพลิกร่างกั้งบั้งนอนหงาย เห็นปลายดาบท่อนหนึ่งปักตรึงกับทรวงอกของเขา มือเท้าของเขาล้วนเย็นเฉียบแล้ว

จันทราลอยพินขอบฟ้า ประกายจันทร์สาดส่องทั่วพื้นพสุธา

ประมุขวังเอ็นดูดาวยืนหยัดกับที่ ราวรูปสลักจากศิลา มีแต่สายลมของปลายคิมหันตฤดูโชยพัดเส้นผมของนาง เนิ่นนานให้หลัง ในที่สุดนาง

กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ตายแล้ว...ท่านนับว่าสมมาตปรารถนาแล้ว เรา
เล่า?”

นางพลันยืตกายขึ้น ฟุ้งปราดถึงเบื้องหน้าประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญ
กริตร้องว่า “พวกเราเล่า?...พวกเราเล่า? พวกเขาล้วนสมมาตปรารถนา
แล้วพวกเราเล่า?”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญคล้ายปราศจากอารมณ์หวั่นไหวแม้แต่น้อย
เค้นเสียงอย่างเย็นชาว่า “หยุดปาก”

“ข้าพเจ้าพานไม่หยุด ข้าพเจ้าพานจะกล่าว ท่านทำเช่นนี้ ที่แท้
ได้อะไร? ท่าน...ท่านเพียงแต่ทำให้พวกเขามีความรักอย่างแน่นแฟ้น
กว่าเดิม ทำให้พวกเขาเคียดแค้นชิงชังท่านกว่าเดิม”

ไม่ทันกล่าวจบ พลันบังเกิดเสียงฉาด ไบหน้าถูกตบใส่คราหนึ่ง

ประมุขวังเอ็นดูดาวถอยกายไปหลายก้าว ยกมือกุมแก้ม กล่าว
เสียงสั่นสะท้านว่า “ท่าน...ท่าน...ท่าน...”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกลับกล่าวว่า “เจ้าเพียงทราบว่าคุณ
เขาเคียดแค้นชิงชังเรา เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราแค้นเขาเพียงไหน? เรา
แค้นจนหัวใจปรากฏโลหิตหยดหยาด...” นางพลันม้วนแขนเสื้อขึ้น ร้อง
ดังๆ ว่า “เจ้าดูว่าเป็นอะไร?”

ใต้ประกายจันทร์ แขนขาวผ่องเป็นรอยไยของนางกลับเต็มไปด้วย
จุดแต้มโลหิต

ประมุขวังเอ็นดูดาวงงงันวูบ จึงกล่าว “นี่...นี่เป็น...”

“นี่ล้วนเป็นเราใช้เข็มแทงใส่ตัวเอง หลังจากที่พวกเขาจากไป
เรา...เราแค้น...แค้น จนได้แต่ใช้เข็มแทงตัวเอง ทุกเช้าค่ำวันคืน เราได้
แต่ทรมานตัวเองอย่างไม่คิดชีวิต ค่อยลดทอนความปวดร้าวในอกลงได้
บ้าง เหล่านี้เจ้าทราบหรือไม่?...” น้ำเสียงอันเย็นชาระด้างของนาง กลับ
กลายเป็นพลุ่งพล่านจนสั่นสะท้านขึ้นมา

ประมุขวังเอ็นดูดาวมองดูจุดแต้มโลหิตบนแขนนาง ตะลึงลานชั่ว

ขณะ ค่อยหลังน้ำตาเนืองนองหน้า ถ้าโถมไปในอ้อมอกของเจ้าเจ๊นาง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “คิดไม่ถึง...คิดไม่ถึงเจ้าเจ๊ก็มีความปวดร้าวอันลึกถึงถึงเพียงนี้”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญโอบไหล่ของนางเบาๆ แหงนมองจันทร์หาที่ขอบฟ้า กล่าวเสียงอ้ออึงว่า “เราก็เป็นคน...น่าเสียดายที่เราก็เป็นคน ได้แต่ก่อกลั่นรับความปวดร้าวของมนุษยชาติ และได้แต่มีความเคียดขี้ริษยาของผู้คนชนชาวโลก...”

ประกายจันทร์ส่องต้องเรือนร่างที่โอบกอดกัน เรือนผมที่นุ่มสยายของพวกนาง...

ในเวลาขณะนี้ พวกนางมิใช่นางอสุรีที่เลื่องระบือลือลั่น สะท้านสะเทือนทั่วทั้งแผ่นดินอีก เพียงแต่เป็นหญิงสามัญที่นึกสมเพชเวทนากัน และกัน แสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมาคู่หนึ่ง

ประมุขวังเอ็นดูดาวพิมพำไม่ขาดปากว่า “เจ้าเจ๊...เจ้าเจ๊...ยามนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบ...”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญพลันผลึกใสนางออกโดยแรง กล่าวว่่า “ยื่นให้ดี”

ร่างของประมุขวังเอ็นดูดาวถูกผลักพ้นห่างไปหลายเซี่ยะ ค่อยยื่นหยัดมัน ปากกลับกล่าวอย่างหดหู่ว่่า “ยี่สิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านโอบกอดข้าพเจ้า ยามนี้ท่านแม่ผลึกใสข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าก็พึงพอใจแล้ว”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญไม่เหลือบแลนางแม่สักแวบเดียว กล่าวเสียงเย็นชาว่่า “รีบลงมือ”

“ลงมือ...ลงมือต่อผู้ใด?”

“ทารก”

ประมุขวังเอ็นดูดาวร้องโพล่งว่่า “ทารก?...พวกมันเพิ่งลึ่มีตาตุโลก ท่านก็จะ...ก็จะ...”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกล่าวว่า “เราไม่อาจทิ้งให้ทารกของพวกเรามีชีวิตสืบไป หากแม้ทารกไม่ตาย ขอเพียงเรารุ่นคิดว่าพวกมันเป็นทารกของกั้งปังกับนางแพศยานั้น เราก็คงปวดร้าวใจ”

“แต่ข้าพเจ้า...”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกล่าวว่า “เจ้าไม่ยอมลงมือ?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจ ข้าพเจ้าลงมือไม่ได้”

“ตกลง เราเอง”

แขนซ้ายยาวของนางโบกพัดพลั่ว ดาบที่ตกหล่นอยู่บนพื้นก็ลอยเข้ามาในมือนาง ประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง ดาบเล่มนี้กรีดใส่ทารกแรกเกิดที่หลับใหลราวสายฟ้า

ประมุขวังเอ็นดูดาวพลันโอบรัดมือของนางไว้ แต่ปลายดาบได้กรีดใส่ใบหน้าทารกผู้หนึ่งเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง ทารกแรกเกิดเจ็บปวดจนสะดุ้งตื่น ร้องให้จ่าออกมา

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกระซอกเสียงว่า “เจ้ากล้าขัดขวางเรา?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

“ปล่อยมือ เจ้าไหนเลยเคยเห็นมีคนขัดขวางเราได้หรือ?”

ประมุขวังเอ็นดูดาวพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า “เจ้เจ้ ข้าพเจ้าไม่ได้ขัดขวางท่าน ข้าพเจ้าเพียงนึกได้ วิธีที่ประเสริฐเลิศกว่าสังหารพวกมันได้คมดาบขึ้นมา”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญล้งเลเล็กน้อย ในที่สุดถามว่า “วิธีอันใด?”

ประมุขวังเอ็นดูดาวย้อนถามว่า “เจ้เจ้มีไข้แค้นข่าวแพศยานั้นจนจับจิตทรอกหรือ?”

“เฮอะ นางยังไม่คู่ควร”

“ที่ท่านแค้นเป็นกั้งปังก็เช่นเดียวกัน หากท่านฆ่าเด็กทารกที่ไม่รู้ความทั้งสองนี้ มีอันใดดี? พวกมันตอนนี้ยังไม่ล่วงรู้ถึงความเจ็บปวดแต่อย่างไร”

ดวงตาประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญเป็นประกายแวววับ กล่าวว่า “ไม่
ฆ่าจะอย่างไร?”

“หากท่านสามารถทำให้ทารกทั้งสองนี้ปวดร้าวร้อนไปชั่วชีวิต
จึงถือเป็นการระบายโทสะอย่างแท้จริง อย่างนั้นกังปังกับหญิงแพศยานั้น
แม้ตกตาย ดวงวิญญาณก็หาไม่มีความสงบสุขไม่”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา กล่าวว่า “เจ้า
ไฉนเปลี่ยนไป?”

“ข้าพเจ้าไม่ได้เปลี่ยน...ข้าพเจ้าความจริงแค้นพวกเขาคงจับจิต
ถึงกับ...ถึงกับยังอาจแค้นลึกกว่าเจ้าเจี๊มางนัก”

ในที่สุดประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญทอดถอนใจ กล่าวว่า “ตกลง เจ้า
ลองบอกว่ามีวิธีใดทำให้พวกมันปวดร้าวร้อนไปชั่วชีวิต?”

ประมุขวังเอ็นดูดาวกล่าวขึ้นว่า “ยามนี้ทั่วทั้งแผ่นดินยังไม่มีผู้ใด
ทราบ ว่า กังปังได้ทารกแฝดคู่หนึ่ง ไช้หรือไม่?”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญยามกะทันหันหาคาดเดาความหมายใน
วจานางไม่ออก ได้แต่ผงกศีรษะกล่าวว่า “มิผิด”

“ทารกน้อยเองก็ไม่ทราบ ไช้หรือไม่?”

“เฮอะ วาจาไร้สาระ”

ประมุขวังเอ็นดูดาวกล่าวสืบทอด “อึ้นน้ำเตียนที่ประกาศตนเป็นมือ
กระป๋องอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ความจริงเป็นสหายคู่ใจของกังปัง มันนัด
หมายมารับตัวกังปังบนเส้นทางสายนี้ ไม่เช่นนั้นกังปังคงไม่ใช่เส้นทาง
สายนี้แล้ว...”

“คิดไม่ถึงเจ้าสืบทอดว่าคร่าวได้ไม่น้อย”

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “หากพวกเรานำทารก
น้อยทั้งคู่ไปคนหนึ่ง ทั้งอีกคนหนึ่งไว้ที่นี่ อึ้นน้ำเตียนพอมาถึงย่อมต้อง
นำทารกน้อยที่เหลืออยู่จากไป และถ่ายทอดวิชายุทธศาสตร์ของตัวเองให้แก่
ทารกผู้นี้ ให้ทารกผู้นี้ล้างแค้นแทนบิดามารดาใช่หรือไม่?”

“อีมม์”

“ขอเพียงพวกเราทิ้งรอยฝ่ามืออยู่บนร่างของกังปัง พวกมันจะทราบว่าเป็นการลงมือของประมุขวังตอนต่อบุพผา ทารกนั้นพอเติบโตใหญ่ เป้าหมายแห่งการล้างแค้นต้องเป็นวังตอนต่อบุพผาใช่หรือไม่?”

ดวงตาของประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญเป็นประกายวูบวาบแววับ กล่าวอย่างเข้มซำว่า “มิผิด”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ทารกที่พวกเรานำพาไปก็เติบโตใหญ่เช่นกัน และฝึกปรือยอดวิทยายุทธ์สำเร็จ มันเป็นบุรุษเพียงคนเดียวของวังตอนต่อบุพผา หากมันมีศรัทธาความล้างแค้นต่อพวกเรา มันย่อมต้องเสนอหน้าเข้าปะทะ ทั้งสองย่อมไม่ทราบ ว่าพวกมันความจริงเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด ทว่าทั้งแผ่นดินก็ไม่มีผู้ใดทราบ เมื่อเป็นเช่นนั้น...”

“ระหว่างมันสองพี่น้อง จะกลับกลายเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันใช่หรือไม่?”

ประมุขวังเอ็นดูดาวปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เป็นเช่นนั้นจริงเมื่อถึงเวลานั้น ตีตี้ (น้องชาย) คิดฆากอกอ (พี่ชาย) ล้างแค้น กอออกยอมคิดเช่นฆ่าตีตี้ พวกมันความจริงเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด สติปัญญาต้องไม่แตกต่างกันเท่าใด ทั้งสองเมื่อเป็นคู่ต่อสู้อันคู่คี่ก้ำกึ่ง คงต้องหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม หาหนทางเช่นฆ่าสังหารกันและกัน ไม่ทราบต้องใช้เวลานานเท่าใด ค่อยประหารฆ่าฝ่ายตรงข้ามลงได้”

ในที่สุดมุปากประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่งขึ้น กล่าวว่า “นี่กลับเป็นเรื่องสนุกสนานยิ่ง”

“นับว่าสนุกสนานถึงที่สุด เช่นนี้โยมิใช่ประเสริฐเลิศกว่าฆ่าพวกมันในบัดดลอีกมากนัก”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญเผยยิ้มอย่างเข้มซำ กล่าวว่า “ระหว่างพวกมันไม่ว่าผู้ใดฆ่าผู้ใด พวกเราจะบ่งบอกความลับนี้ต่อคนที่รอดชีวิตเมื่อถึงเวลานั้น...สีหน้าของมันคงต้องน่าสนใจยิ่ง”

ประมุขวังเอ็นดูดาวปรบมือกล่าวว่า “นั่นเป็นช่วงเวลาที่สุดแสน
ที่สุด”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญพลันกล่าวว่าเสียงเย็นซาว่า “แต่หากมีใคร
แพร่พรายความลับนี้ต่อพวกมันก่อน ก็หมดสนุกแล้ว”

“ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องนี้”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญกล่าวว่าเสียงเย็นซาว่า “นอกจากเจ้า”

“ข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าเป็นคนกำหนดวิธีนี้ขึ้น ไหนเลยแพร่พราย
ออกไป? อย่าว่าแต่เจ้าแล้วรู้จิตใจข้าพเจ้าเป็นอย่างดี เรื่องราวที่สนุก
สนานเช่นนี้ข้าพเจ้าจะไม่รอดูหรือ?”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญเงี้ยวบงันชั่วขณะ ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า
“นี่กลับไม่เลว ทอดตาทั่วแผ่นดิน เกรงว่ามีแต่เจ้า จึงนึกหาวิธีการ
ประหลาดพิกลเช่นนี้ได้ เจ้าเมื่อเป็นคนกำหนดวิธีนี้ขึ้น คงไม่แพร่พราย
ความลับออกไปแล้ว”

ประมุขวังเอ็นดูดาวยิ้มพลาบกล่าวว่า “วิธีการนี้แม้ประหลาดพิกล
แต่ต้องมีประโยชน์อย่างยิ่ง ที่แยบคายที่สุดคือ พวกมันแม้เป็นพี่น้อง
ฝาแฝด แต่ยามนี้มีคนผู้หนึ่งมีแผลเป็นบนใบหน้า ภายหน้าพอเติบโตใหญ่
รูปโฉมย่อมต้องผิดแผกแตกต่าง เมื่อถึงเวลานั้น ทั่วทั้งแผ่นดินมีผู้ใด
คาดคิดว่าศัตรูคู่แค้นที่ไม่ตกตายไม่เลิกราคะนี้ กลับเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน”

ทารกแรกเกิดที่รับบาดเจ็บบนใบหน้ากลับชะงักเสียงร้องให้ มัน
คล้ายถูกความแค้นที่กัดกร่อนกินใจ แผนอุบายอันชั่วร้ายนี้สะกดจน
ตะลึงลาน

มันเบิกตาที่ไร้เดียงสา แต่ได้รับความตื่นตระหนกขึ้น คล้ายกับ
มองเห็นเคราะห์กรรมสารพัน ความปวดร้าวราน้ำปการในกายภาคหน้า
คล้ายกับมองเห็นชะตากรรมอันอำภพของตัวเองได้

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญก้มศีรษะมองดูทารกแรกเกิดทั้งสอง
แวบหนึ่ง พึมพำว่า “สิบเจ็ดปี...อย่างน้อยต้องรอคอยอีกสิบเจ็ดปี...”

ประมุขวังเอ็นดูดาวกล่าวเสริมว่า “เวลาสิบเจ็ดปีแม้นยาวนาน แต่
นอกจากนี้แล้วพวกเรายังมีวิธีอื่นใดแก้แค้นได้...ขอเพียงสามารถแก้แค้น
เวลาสิบเจ็ดปีนับเป็นอย่างไรรึได้?”

ประมุขวังชวนจันทร์เพ็ญทอดถอนใจ กล่าวว่า “นอกจากความ
แค้นที่กัดกร่อนกินใจนี้ เกรงว่าในโลกไม่มีเรื่องราวใดสามารถบันดาลให้
เรารอคอยเป็นเวลานานปานนี้...”

ถนนศิลาที่สะอาดสะอาด บ้านช่องห้องหับที่เรียบง่ายสมถะ ผู้คนที่สัจย์
ซื่อตรง...

นี่เป็นเมืองน้อยธรรมดาแห่งหนึ่ง

แสงอาทิตย์ของเดือนเจ็ด สาดส่องถนนยาวเพียงสายเดียวของ
เมืองน้อยนี้ ส่องต้องป้ายยี่ห้อที่จัดทำจากผ้าเขียวของร้านสุราเพียงแห่ง
เดียวบนถนนสายนี้ ตัวอักษรบนป้ายผ้าที่เก่าคร่ำคร่าเป็นคำ “ให้แป๊ะก๊วย*”

ภายในร้านสุราไหนเลยมีการค้าอันใด ผู้รับใช้ที่สวมหมวกเอียง
กระเท่เร่ กำลังนั่งสับหงกอยู่ที่โต๊ะ โต๊ะอีกตัวหนึ่งนั่งไว้ด้วยลูกค้าคนหนึ่ง

แต่ลูกค้าเช่นนี้ มันคร่ำคร่าที่จะต้อนรับขับสู้ สองสามวันมานี้ ลูกค้า
ผู้นี้แะเวเวียนมาตี๋มสุราทุกวัน แต่นอกจากสุราราคาถูกที่สุดแล้ว กระทั่ง
กับแก้มราคาหุนเดียวยังไม่สั่งมารับประทาน

ลูกค้าผู้นี้ยากจนเข็ญใจจริงๆ รองเท้าหญ้าที่สวมใส่ก็ใส่จนพื้น
สึกหรือทะลุ ยามนี้นั่งไขว่ขาอยู่บนโต๊ะ เผยเห็นรูกลมวงใหญ่ของพื้น
รองเท้าทั้งสองรู

* ให้แป๊ะก๊วยแปลได้ว่าความว่าเนื้อคนของให้แป๊ะ ให้แป๊ะเป็นอีกนามหนึ่งของเซียนกวีสี่แป๊ะ ผู้ชมชอบ
สุราเป็นชีวิตจิตใจ

แต่คนผู้นี้ไม่นำพา นั่งฟังผนัง ไขว้ขาไว้ หยิตาลง รูปร่างที่สูง
ตระหง่านแปดเขี้ยว พอนั่งในซอกมุมของร้านสุราเล็กๆ ดูไปเป็นพยัคฆ์
ร้ายที่หลับไหลอย่างเกียจคร้านตัวหนึ่ง

บ้านสุราที่เบื้องหน้าเหือดแห้งแล้ว คนผู้นี้ไหนเลยปลุกปลอบ
ความกระตือรือร้นสนใจได้อีก?

แสงอาทิตย์สาดเฉียงๆ เข้ามาจากภายนอก ส่องต้องชนคิ้วอันดก
หนาราวป้ายหมึกใส่ ส่องต้องโหนกแก้มที่สูงโด่ง ทั้งยังส่องต้องสากครော
เขียวครึ้มที่ส่องข้างแก้มจนเป็นประกาย

คนผู้นี้ขมวดคิ้วเล็กน้อย ยกมือใหญ่ข้างหนึ่งป้องดวงตา มิให้
แสงแดดส่องเข้ามา มืออีกข้างหนึ่งยึดกุมกระบี่เหล็กที่สนิมกัดกร่อนจน
แทบเปื่อยผุ หลับไหลส่งเสียงกรนสนั่นหวั่นไหว

ยามนี้เพิ่งล่วงเลยยามเที่ยงไปไม่นาน เมืองน้อยอันร่มเย็น พลัน
ปรากฏม้าฟางที่หลายตัวควบขับผ่าน คนบนหลังม้าสวมใส่เสื้อผ้าสีสด
ม้าเข้มแข็งดั่งมังกร เรียกร้องความสนใจของผู้คนสองข้างทาง พวกมัน
เหลียวมองมา

ม้าหลายตัวพอบรรลุถึงหน้าร้านสุรา พวกมันหยุดลง ชายฉกรรจ์
อาภรณ์แพรหลายคนเบียดเสียดกันเข้าร้านสุราเล็กๆ แห่งนี้ จนหน้า
ร้านแทบหลุดกระจายแล้ว

ชายฉกรรจ์คนแรกสะพายกระบี่วิเศษ แม้แต่รอยฝีดาบบนใบหน้า
คล้ายเป็นประกายสดใส พอเดินเข้าร้านสุรามา ก็เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า
“ให้แปะก็้อ ร้านรวงโสโครกนี่ก็ใช้ชื่อให้แปะก็้อหรือ?”

คนที่ด้านหลังมันใบหน้ากลมท้องนูนสูง กล่าวเสริมว่า “ล้วยเล่าตัว
(อันดับหนึ่งแซ่ล้วย) ท่านผิดแล้ว ลี้ให้แปะแม่แต่งบทกวีได้ไม่เลว แต่ก็
เป็นเด็กยากจนที่ไร้เงินทอง ไร้อำนาจ พักพำนักอยู่สถานที่นี้ นับว่า
เหมาะสมที่สุด”

ล้วยเล่าตัวนั้นแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า “น่าเสียดายที่ลี้ให้แปะ

ตายไปนานปี ไม่เช่นนั้นพวกเราจะเลี้ยงสุรามันสักสองจอก...นี่ คนขายสุรายกสุราที่ดีที่สุดกับแก้มที่ดีที่สุดมา”

สุราหลายถ้วยพอดตกถึงท้อง เสียงหัวร่อของคนเหล่านี้ยิ่งดังกึกก้องกว่าเดิม ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ที่มุมห้องพลันขมวดคิ้ว บิดขี้เกียจคราหนึ่ง ในที่สุดนั่งตัวตรง พิมพ์ว่า “ช่างเหม็นคละคลุ้ง คร่ำครึสุดทนทาน” พลันยกมือตบโต๊ะ ร้องว่า “รีบนำสุรามา ดับกลิ่นอายคร่ำครึ”

เสียงตวาดครั้งนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สร้างความแตกตื่นแก่ชายฉกรรจ์ชุดแพรเหล่านั้น จนแทบกระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้

ลู้ยเล่าตัวหน้าแปรเปลี่ยนไป ผุดลุกขึ้นยืน กลับถูกชายฉกรรจ์ผอมเล็กท่าทางสันตัดจัดเจนนูหนึ่งฉุดรั้งไว้ กล่าวเบาๆ ว่า “จิ้งเปี้ยเท้า (หัวหน้าใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัย) กำลังจะมาแล้ว พวกเราไปต้องก่อเรื่องขึ้น?”

ลู้ยเล่าตัวแค้นเสียงดังเฮอะ ในที่สุดทรุดนั่งลง ดื่มสุราถ้วยหนึ่ง ค่อยกล่าว่า “ขุนเล่าซา (อันดับสามแซ่ซุน) เล่าจิ้ง (ท่านหัวหน้าใหญ่) บอกว่าเป็นที่นี้หรือ? ท่านฟังไม่ผิด?”

ชายฉกรรจ์ผอมเล็กยิ้มพลาบกล่าวว่า “ไม่ผิดพลาดแน่นอน จี้ยกอ (พี่รองแซ่จี้) ก็ได้ยิน...”

ชายฉกรรจ์หน้ากลมสอดคำขึ้น “เป็นที่นี้เอง การมาของเล่าจิ้งครั้งนี้ เพื่อมาพบกับวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่ง ดังนั้นใช้ให้เรานำของขวัญมา ก่อนรอคอยอยู่ที่นี้”

ลู้ยเล่าตัวถามว่า “ท่านทราบเล่าจิ้งมาหาผู้ใดหรือไม่?”

จี้เล่าอี้ (อันดับสองแซ่จี้) ยิ้มเล็กน้อย กระซิบบอกชื่อหนึ่ง ลู้ยเล่าตัวถึงกับร้องโพล่งว่า “เป็นท่าน? ที่แท้เป็นท่าน? ท่านก็จะมายังที่นี้?”

จี้เล่าอี้กล่าวว่า “หากท่านไม่มา เล่าจิ้งไหนเลยรุดมา?”

คนเหล่านั้นค่อยสุภาพเรียบร้อยกว่าเดิม เสียงหัวร่อก็เบาลง แต่ดื่มสุรามากกว่าเดิม ส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์เบาๆ ไม่ขาดปาก “ฟังว่า

กระบี่ในมือท่านผู้นั้น เป็นเทพประทานให้ มิเพียงฟันเหล็กดั่งฟันหยวก
มิหน้าเข้าประกายกระบี่ในยามวิกาล ยังเรืองรองกว่าแสงโคมอีก”

“มิผิด หากปราศจากกระบี่วิเศษเช่นนี้ ไหนเลยฟันศิระชะของฝูง
ปีศาจภูเขามิซัวลงมาในระยะเวลาไม่ถึงชั่วโมงดลันได้?”

เอ่ยถึงตอนนี้แต่ละคนอดปลดกระบี่จากข้างเอวมิได้ บางคนถึงกับ
ดึงออกมา ไซ้ชายเสื้อเช็ดถูไม่หยุดยั้ง

ลู่เล่าตัวยิ้มพลางกล่าวว่า “กระบี่ของเราเล่มนี้นับว่าไม่เลวอยู่ แต่
เปรียบกับของท่านผู้นั้น คาดว่ายังด้อยกว่าเล็กน้อย ไม่เช่นนั้นเราก็
มีนามกระต้องเลื่องลือถึงเพียงนั้นแล้ว”

จี้เล่ายี่สันศิระชะกล่าวว่า “หาใช่ไม่ ต่อให้ท่านมีกระบี่เช่นนั้นก็ใช้
การไม่ได้ อื่นๆ อย่าได้เอ่ยถึง เพียงวิชาตัวเบาของท่านผู้นั้น...กำแพง
เมืองปักกิ่งสูงยิ่งกระมัง ท่านผู้นั้นเพียงกระที่บเท้า ก็เหินข้ามไปได้”

“เป็นความจริง?”

“โยมิใช่ ฟังว่าก่อนฟ้ามืดค่ำ ท่านยังดื่มสุรารอยู่ในเมืองปักกิ่ง ฟ้า
ยังไม่รุ่งสาง ก็บรรลู่ถึงภูเขามิซัว ฝูงปีศาจมิซัวเพียงเห็นประกาย
กระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง ศิระชะก็หลุดจากป่า...ฟังว่าประกายกระบี่นั้นคล้าย
ประกายสายฟ้า แม้กระทั่งผู้คนที่อยู่ห่างจากภูเขามิซัวหลายร้อยลี้ ยัง
มองเห็นได้”

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ที่ยากไร้นั้นก็ไซ้ชายเสื้อเช็ดถูกระบี่เหล็กขึ้น
สนิมเล่มนั้น เช็ดถูอยู่สองครา ดื่มสุราอีกหนึ่ง พลันเปล่งเสียงหัวร่อดังๆ
กล่าวว่า “ทั่วทั้งแผ่นดินไหนเลยมีบุคคลเช่นนั้น? มีกระบี่เช่นนั้น?”

ลู่เล่าตัวหน้าแปรเปลี่ยนไป ยกมือตบโต๊ะ ชูคำรามว่า “เป็นผู้ใด
กล่าวเหลวไหลในที่นี้? รีบไสหัวออกมาให้แก่เรา?”

ชายฉกรรจ์ยากไร้นั้นคล้ายไม่ได้ยิน ยังคงเช็ดถูกระบี่ขึ้นสนิมเล่ม
นั้น ยังคงดื่มสุรา คล้ายกับคำพูดเมื่อครู่ ท่านไม่ได้เป็นคนกล่าวจากปาก

ลู่เล่าตัวไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป กระโดดปราดขึ้นถาโถมใส่

ยังคงถูกจีเล่ายั่วล่อไว้ ปรายตาออกไปต่อล้วยเล่าตัวก่อน ตัวเองส่าย
อาดๆ เข้าหา ยิ้มพลางกล่าวว่า “ดูท่าสหายก็เป็นคนฝึกเพลงกระบี่ พอ
ฟังวาจาผู้อื่นรู้สึกไม่ยอมรับนับถืออยู่บ้าง แต่สหายทราบหรือไม่ว่า คน
ที่พวกเราเอ่ยถึงเป็นผู้ใด?”

ชายฉกรรจ์ยากไร้นั้นค่อยเงยหน้าขึ้นอย่างเกียจคร้าน แยกเขี้ยว
หัวร่อกล่าวว่า “ผู้ใด?”

“อ้่าน้ำเทียนอ้ได้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแซ่อ้) อี้ซิงเกี่ยม (เทพกระบี่แซ่อ้
อ้)...ฮา ฮา หากสหายเป็นคนฝึกเพลงกระบี่จริง เมื่อได้ยินนามนี้ สมควร
ยอมรับนับถือแล้วกระมัง?”

ชายฉกรรจ์ยากไร้นั้นกลับกะพริบตา หัวร่อฮิสซากล่าวว่า “อ้่าน้ำ
เทียน?...อ้่าน้ำเทียนเป็นใคร?”

จีเล่ายื่นมือลูบท้อง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ท่านกระทั้งนามยิ่งใหญ่
ของอ้ได้เฮียบยังไม่เคยได้ยินมา ยังนับเป็นคนฝึกเพลงกระบี่ได้หรือไม่?”

“เช่นนั้นเป็นว่า ท่านคงรู้จักมันแล้ว?”

จีเล่ายื่นคำถามนี้ย้อนถามจนงงงันวูบ มือที่ลูบคลำท้องพลอย
ชะงักค้างกล่าวว่า “นี่...เฮอะ เฮอะ ฮาฮา...”

“มันมีสารรูปเยี่ยงไร กระบี่ของมันเล่มนั้น...”

ในที่สุดล้วยเล่าตัวโถมเข้ามา ยกมือตบโต๊ะตั้งขนาดใหญ่ ชูคำรามว่า
“ต่อให้พวกเราไม่รู้จักอ้ได้เฮียบ แต่ก็ทราบของท่านหล่อเหลากว่าเจ้าผู้
นี้นัก กระบี่ของท่านเล่มนั้น ยิ่งไม่ทราบเหนือล้ำกว่ากระบี่ของเจ้าผู้
นี้ที่ร้อยพันเท่า”

ชายฉกรรจ์ยากไร้นั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ท่านดูไปเป็นผู้คุ้ม
กันภัยคนหนึ่ง สายตาเอนใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ หน้าตาของเราแม้ไม่
หล่อเหลา แต่กระบี่เล่มนี้...”

ล้วยเล่าตัวแหงนหน้าหัวร่อ สอดคำขึ้น “กระบี่ขำรุคของเจ้าเล่มนี้
หรือยังเป็นศัสตราวุธวิเศษอันใด?”

“กระบี่ของเราเล่มนี้ เป็นศาสตราวุธที่พันเหล็กดั่งฟันหยาจจริง”

คำพูดนี้ไม่ทันกล่าวจบ ผู้อื่นพากันหัวร่อครืนออกมา

ล้วยเล่าตัวยั้งหัวร่อจนน้ำตาแทบเล็ดหลัง กล่าวว่า “กระบี่ของเจ้าเล่มนี้หากสามารถฟันเหล็กดั่งฟันหยาจ เรามิเพียงจะเลี้ยงสุราเจ้ามือหนึ่ง มีหน้าซ้ำ...”

ชายฉกรรจ์ยากไร้ในันพลันยี่ดกายขึ้น กล่าวว่า “ตกลง ดิงกระบี่ของท่านออกมาทดลองดู”

คนผู้นี้ตอนนี้อยู่ยังพอกำเนา ยามนี้พอลุกขึ้นยืน รูปร่างที่สูงถึงแปดเซี่ยสร้าง ความแตกตื่นตกใจแก่ผู้พบเห็นนัก รูปร่างของล้วยเล่าตัวไม่ถือว่าเตี้ยเล็ก แต่ยังคงถอยกายไปด้วยความตระหนกสองก้าวมิได้ จี้เล่าแม้เป็นคนอ้วน แต่พอเปรียบกับเรือนร่างที่เข้มแข็งบีบบิ้นนี้ พลันรู้สึกงัวตัวเองกลายเป็นคนผอมเล็กแล้ว

เห็นคนผู้นี้แม้ไม่มีเนื้อส่วนเกิน แต่โครงกระดูกใหญ่ ไหล่ปากกว้าง มือใหญ่ทั้งสองข้างพอดกห้อยลง แทบห้อยยาวลงมาถึงใต้หัวเข่า

ยามนั้นปรากฏบุรุษหนุ่มหน้าซีดขาว สวมเสื้อเขียวใส่หมวกใบน้อยผู้หนึ่งเดินเข้าร้านสุรามา พอเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็ยืนฟังโตะบัญญัติหัวร่อฮิฮะตลอดเวลา

ในที่สุดล้วยเล่าตัวชักกระบี่เหล็กกล้าของมันออกมา ชูคำรามว่า “ประเสริฐ ให้เจ้าทดลองดู”

ชายฉกรรจ์ยากไร้ในันกล่าวว่า “ท่านฟันลงมาได้อย่างเต็มที่”

“ระวังตัวไว้ หากเจ้ารับบาดเจ็บ ไม่อาจโทษว่าเราได้” พลังขยับข้อมือ พันกระบี่เหล็กกล้าลงอย่างหักโหม

ชายฉกรรจ์ยากไร้ในันใช้มือซ้ายยกถ้วยสุราขึ้นดื่ม มือขวาตวัดกระบี่สนิมยกขึ้นด้านปะทะ ได้ยินเสียงดั่งดั่ง ล้วยเล่าตัวเซถอยไปสองก้าว กระบี่ในมือหักสะบั้นเหลือเพียงครึ่งท่อน

ทุกผู้คนแตกตื่นตะลึงลาน แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ชายฉกรรจ์ยากไร้ที่นั่นยกมือลูบคลำกระบี่ขึ้นสนิม หัวร่อฮาฮา
กล่าวว่า “เป็นอย่างไร?”

ลู้ยเล่าตัวปากอ้าตาค้าง ตะกุกตะกักว่า “กระบี่...กระบี่ที่ดี เป็น
กระบี่ที่ดีจริงๆ”

“โอ กระบี่ที่ดีปานนี้ น่าเสียดายที่พอยู้อยู่ในมือเรา กลับถูกย่ำยีไป”

ลู้ยเล่าตัวตาคระจ่างวูบ รีบกล่าวว่า “ไม่...ไม่ทราบว่าจะหายมี...มี
เจตนาเปลี่ยนมือหรือไม่?”

“มาตรแม้นมีเจตนา จนใจที่ยากพบพานผู้ซื้อหา”

ลู้ยเล่าตัวลิงโลดยินดีจนแสดงออกทางสีหน้า กล่าวว่า “เรา...ผู้ซื้อ
เช่นเรานี้ ท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

ชายฉกรรจ์ยากไร้ที่นั่นสำรวจมองมันขึ้นๆ ลงๆ อยู่หลายทีเยว
ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า “พวกท่านดูไปมีบุคลิกภาพของผู้กล้าอยู่บ้าง พอ
คู่ควรกับกระบี่วิเศษเล่มนี้ เพียงแต่...สายตาของท่านใช้การไม่ได้ ไม่
ทราบตอนจับจ่ายเป็นอย่างไร?”

ลู้ยเล่าตัวกล่าวด้วยความยินดีว่า “นี่ตกลงกันได้...ตกลงกันได้”

พลางฉุดลากสหายทั้งสามไปยังด้านข้าง ปรีกษาหารีอยู่ครู่หนึ่ง
จากนั้นคนทั้งสี่พากันควักกระเป๋า รวบรวมเงินทอง

ชายฉกรรจ์ยากไร้ที่นั่นนั่งอยู่ที่ข้างโต๊ะอย่างโอ้อ่าผ่าเผย กระทั่ง
เหลือบแลยังไม่ชำเลื่องแล เพียงดื่มสุราไม่หยุดยั้ง

ชั่วครู่ให้หลัง ลู้ยเล่าตัวค่อยเดินเสียบๆ เคียงๆ เข้ามาตะกุกตะกัก
ว่า “ไม่ทราบว่าจะหาร้อยตำลึง...”

ชายฉกรรจ์ยากไร้ที่นั่นถลึงตาใส่ กล่าวว่า “เท่าใดหรือ?”

ลู้ยเล่าตัวรีบยิ้มประจบกล่าวว่า “ไม่ทราบหนึ่งพันตำลึงพอหรือไม่?
บอกต่อสหาย...บอกต่อพี่ท่านโดยไม่อำพราง พวกเราทั้งสี่ควักกระเป๋า
ล้างจนหมดตัว เพียงรวบรวมได้เงินจำนวนนี้เท่านั้น”

ชายฉกรรจ์ยากไร้ที่นั่นครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างเข้มซำว่า “กระบี่

เล่มนี้ความจริงเป็นของวิเศษที่หาค่ามิได้ แต่คำพังเพยว่าไว้ ‘ผู้หอม
กำนัล โคมสะคราญ กระจับปี่พิเศษกำนัลวีรบุรุษ’...ตกลง ชายแก่ท่านใน
ราคาหนึ่งพันตำลึง”

ลุ้ยเล่าตัวก็คิดไม่ถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามจะรับปากโดยง่ายตายปานนี้
กริ่งเกรงคนผู้นี้เปลี่ยนความตั้งใจ รีบประคองส่งห่อเงินใบใหญ่ให้ ยิ้ม
ประจบประแจงกล่าวว่า “เงินหนึ่งพันตำลึงอยู่ที่นี้ โปรดตรวจนับดู”

ชายฉกรรจ์ยากไร้นั้นใช้มือเดียวหิ้วห่อเงินขึ้นมา ยิ้มพรางกล่าวว่า
“มิต้องตรวจนับ คงไม่ผิดพลาด...กระจับปี่อยู่ที่นั่น เทพศัสตราอันคมกล้ามี
แต่ผู้ทรงคุณธรรมจึงได้พกพา ภายหน้าท่านต้องถ่อมตัวไว้บ้าง ไม่เช่น
นั้นเทพศัสตราอันคมกล้า จะกลายเป็นท่อนเหล็กธรรมดา...”

“ทราบแล้ว ทราบแล้ว...”

พลงยื่นสองมือรับกระจับปี่มา ลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง รวากับได้
ครอบครองของวิเศษก็มีปาน

ชายฉกรรจ์ยากไร้นั้นล้วงเงินแท่งหนึ่งจากในห่อเงินโยนลงกับโต๊ะ
ดั่งดั่ง บิดขี้เกียจคราหนึ่ง อ้าปากหาวแล้วกล่าว “เราไปแล้ว ค่าสุราใน
นี้คิดบัญชีของเราเอง”

กล่าวจบ ก้าวยาวๆ ออกไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวนั้นยิ้มให้แก่ลุ้ยเล่าตัวและพวก จากนั้น
ติดตามออกไป

ลุ้ยเล่าตัวในร้านสุรายินดีจนแทบลืมนึกถึงวันเกิดของตัวเอง
จึงเล่าก็กล่าวว่า “ลุ้ยเล่าตัวของพวกเราได้กระจับเล่มนี้ เฉกเช่นพยัคฆ์เพิ่ม
ปีก มิเพียงแต่อื้อน้ำเทียนยังสิ้นสีสิ้น แม้แต่จิ้งเปี้ยเท้าของสำนักพวกเรา
ยังต้องสละตำแหน่งให้แก่ผู้เก่งกล้าสามารถว่า”

ลุ้ยเล่าตัวหัวร่อดังๆ จนรอยฝีดาษทั่วไปหน้าเป็นประกาย กล่าวว่า
“ภายหน้าหากเราประสบความสำเร็จเช่นนั้นจริง ยังจะลืมนึกถึงพี่น้อง
ทั้งหลายได้หรือ?”

มันประคองกระบี่เล่มนั้น คิดนั้งก็ไซ้ที่ ยืนก็ไซ้ที่ นับว่าคาบไว้ในปากกลัวละลาย เกิดทุณอยู่เหนือศีรษะก็กลัวร่วงหล่นลงมาจริงๆ

พลันบังเกิดสຸ້มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านทั้งหลาย มีเรื่องไดยินดีถึงเพียงนี้?”

ในเสียงกล่าว คนอาภรณ์แพรวรุ่งเตี้ยสันทัด ปรกกายตาเจิดจ้า วาววับผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามา คนผู้นี้แม่ร่างผอมเล็ก แต่ยามยกมือวางเท้า แฝงอำนาจบารมีชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้คนมองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นผู้นี้ยามปรกติดต้องบงการ ออกคำสั่งเป็นเนืองนิตย์

จ้ะเฝ้าและพวกพากันเข้าไปรับหน้า น้อมกายเรียกหาคำ “จ้ะเฝ้าเท้า (หัวหน้าใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัย)” ผู้คนหลายคนแย้งกันบอกเล่าประสบการณ์พิสดารเมื่อครู่ออกไป

จ้ะเฝ้าเท่านั้นตาเป็นประกาย ยิ้มพรางกล่าวว่า “อย่างนั้นหรือ? นั่นนับเป็นเรื่องน่ายินดีน่ายวยพร”

ลุ้ยเล่าด้วยความจริงคิดเข้าไปต้อนรับ แต่แล้วจุกคิดว่า ตัวเองเมื่อครอบครองกระบี่เล่มนี้ ก็มีศักดิ์ฐานะแตกต่างกัน ดังนั้นล่าถอยกลับมาฆ่าสิ่งมองจ้ะเฝ้าเท้า กล่าวว่า “จ้ะ...ซิมเฮียกล่าวประเสริฐ นี่เพียงเป็นความโชคดีของผู้เองเท่านั้น”

มันเปลี่ยนแปลงไม่ช้าเลย กระทั่งคำเรียกหาเปลี่ยนแปลง แต่ซิมจ้ะเฝ้าเท้าคล้ายไม่รู้สึกลับ ยิ้มพรางกล่าวว่า “บอกต่อท่านทั้งหมดโดยไม่อำพราง ยอดคัสตราวุธเช่นนี้ เรายังไม่เคยพบพานมาก่อน ไม่ทราบลุ้ยเฮียยินยอมให้เราเปิดหูเปิดตาหรือไม่?”

ลุ้ยเล่าตัวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “นึ่ง่ายตายยิ่ง ซิมเฮียทดสอบดูก็ทราบเอง”

ซิมจ้ะเฝ้าเท้าขอหยิบยืมกระบี่จากจ้ะเฝ้า ม้วนแขนเสื้อขึ้น ยิ้มพรางกล่าวว่า “ซิมเฮียระวัง”

ไม่ทันขาดคำ ก็ฟันกระบี่ลง

ล้วยเล่าตัวเลี่ยนเยียงชายฉกรรจ์ยากไรรั้น มือซ้ายยกถ้วยสุราขึ้น แต่เพ็งยกถ้วยสุราขึ้น ปรกกายกระบี่ก็พินลง มันไหนเลยมีกะใจดื่มสุรา ลนลานตัวตึงกระปี่ขึ้นไป

ได้ยินเสียงตัง ตัง ตัง และเสียงโครมตังสี่ครั้ง ปรากฏกระบี่หัก ครึ่งท่อนร่วงหล่นลงกับพื้นจริง ๆ แต่มีไชกระบี่ในมือซิมจ้งเปียเท้า หากแต่เป็น “กระบี่วิเศษ” ของล้วยเล่าตัวเล่มนั้น เสียงแรกเป็นกระบี่สองเล่ม กระทบกัน เสียงที่สองเป็นปลายกระบี่หักร่วงหล่นลง เสียงที่สามเป็นเสียงถ้วยสุราตกแตกสลาย เสียงที่สี่กลับเป็นล้วยเล่าตัวล้มลงกับพื้นทั้งยืน!

เมื่อเป็นเช่นนั้น มิเพียงแต่ล้วยเล่าตัวหน้าซีดเผือด ผู้อื่นก็ปากอ้า ตาค้างล้วนยืนเชื่องซิม ตะลึงลาน ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ไม่สามารถส่งเสียงได้

ซิมจ้งเปียเท้าเหวี่ยงกระบี่ในมือทิ้ง แคนหัวรอกกล่าวว่า “นี่นับเป็นกระบี่วิเศษหรือ?”

ล้วยเล่าตัวหน้าีวปานจะรำให้ กล่าวว่า “แต่เมื่อครู่เห็นแน่ชัดว่า... เห็นแน่ชัดว่า...”

“เมื่อครู่เจ้าหลงกลผู้อื่นชัด ๆ”

ล้วยเล่าตัวพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า “เราจะไปคิดบัญชีกับเจ้าผู้นั้น...”

ซิมจ้งเปียเท้าตวาดคำ “ช้าก่อน” คราครั้งนี้ล้วยเล่าตัวกลายเป็นเชื้อพังวจากตุจเดิม ชะงักเท้าลงแต่โดยดี กล่าวว่า “จ้ง...จ้งเปียเท้ามีคำสั่งใด?”

มันเปลี่ยนคำเรียกหาอีกครา ซิมจ้งเปียเท้ายังคงไม่รู้สีกตัว เพียงถามเสียงเย็นซาว่า “คนเมื่อครู่มีรูปลักษณะอย่างไร?”

“นั่นเป็นชายฉกรรจ์ยากไร้เกียจคร้าน เพียงแต่มีรูปร่างสูงใหญ่ อยู่บ้างเท่านั้น”

ซิมจ้งเปียเท้าครุ่นคิดชั่วขณะ พลันมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“คนผู้นั้นใช่มีขนคิ้วตกหนาเป็นพิเศษหรือไม่? ใช่มีโครงกระดูกใหญ่เป็นพิเศษหรือไม่? ดวงตาทั้งคู่ครึ่งหลับครึ่งลืม คล้ายกับอดนอนมาหลายวัน”

“ถูกแล้ว จังเปี้ยเท้ารู้จักมันหรือ?”

ซิมจังเปี้ยเท้ามองดูล้วยเล่าตัว เหลียวมองจีเล่าयी พลันหงนหน้าทอดถอนใจยาว กล่าวว่า “น่าเสียดายที่พวกเจ้าติดสอยห้อยตามเรามา นานปี กลับเป็นคนตาบอดที่มีแต่ไร่แวงทั้งสิ้น”

“ทราบแล้ว...ทราบแล้ว...”

“พวกเจ้าทราบหรือไม่ว่าคนผู้นี้เป็นใคร?”

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ถามเป็นเสียงเดียวกันว่า “มันเป็นใคร?”

ซิมจังเปี้ยเท้ากล่าวอย่างแซมซ้าทีละคำว่า “ท่านเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินอันน้ำเตียน และเป็นบุคคลที่เราตั้งต้นเดินทางมากرابพบ”

ไม่ทันขาดคำ ล้วยเล่าตัวก็หงายร่างล้มตึงลงกับพื้น

บุรุษหนุ่มชุดเขียวหน้าซีดขาวนั้นติดตามออกจากร้านสุรา คนทั้งสองก้าวยาวๆ ไป จนถึงสุดทางของถนนยาว บุรุษหนุ่มนั้นค่อยเร่งฝีเท้าติดตามไปกระซิบถามว่า “เป็นอ๊ต้วเอี้ย (นายใหญ่แซ่อ้อ) กระจ่มง?”

อันน้ำเตียนก้าวเท้าตั้งพยัคฆ์เยื้องย่าง กล่าวโดยไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า “เจ้าไซเป็นคนที่ยิ่งยี่ตี้ (น้องรองแซ่ก้ง) ของเราใช้สอยมาหรือไม่?”

บุรุษหนุ่มนั้นรับคำว่า “ผู้ต่ำต้อยเป็นเด็กรับใช้ของก้งยี่เอี้ย (นายรองแซ่ก้ง) นามก้งคิม”

อันน้ำเตียนพลันเหลียวขวับมา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เจ้าไฉนจนบัดนี้ค่อยมา?”

ท่านพอลืมตาขึ้น ปรະกายตาคล้ายสายฟ้าที่แลบแปลบในภราตรี กังคิมอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ยืนห้อยมือกล่าวว่า

“ผู้ต่ำต้อย...ผู้ต่ำต้อยกริ่งเกรงร่ำร้องถูกผู้อื่นพบเห็น ได้แต่เดินทาง กลางคืน และ...และผู้ต่ำต้อยแม้ติดสอยห้อยตามกั๊งกัจตั้งแต่เล็ก แต่ วิชาตัวเบาต้อยต่ำจนน่าเวทนา”

สีหน้าของอี่น้ำเทียนค่อยผ่อนคลาย หลุบเปลือกตาลงอย่างแช่มช้า กล่าวว่ “กัจเจ้าใช้คนส่งจดหมายมา ให้เรามารอคอยในที่นี้ แต่ใน จดหมายไม่ได้บ่งบอกสาเหตุความนัย คาดว่าคงเป็นความลับอันสำคัญ ยิ่ง...นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?”

“กัจเราไม่ทราบเพราะเหตุใด พลันสั่งให้ผู้คนในบ้านแยกย้าย จากไป เพียงทิ้งผู้ต่ำต้อยไว้ จากนั้นใช้ให้บ่าวมาพบกับตัวเอี้ยในที่นี้ ขอ เชิญตัวเอี้ยไปรับตัวกัจอบนเส้นทางรกร้างสายนี้ มีคำพูดใดรอจนพบ หน้าแล้วค่อยสนทนาดูท่าที...กัจเราคล้ายคิดหลบหน้าศัตรูเข้มแข็งอันใด”

อี่น้ำเทียนกล่าวด้วยความตระหนกว่า “มีเรื่องเช่นนี้? เขาใจไม่ บ่งบอกแต่แรก...โอ ยี่ที่กระทำเรื่องราวใด มักเหลวไหลเช่นนี้ ต่อให้เป็น ศัตรูกล้าแข็ง หรือเราสองพี่น้องยังเกรงกลัวพวกมันด้วย?”

“ตัวเอี้ยกล่าวถูกต้อง”

อี่น้ำเทียนกล่าวถามว่า “กัจเจ้าออกเดินทางเป็นเวลานานเท่าใด?”

“คำนวณตามวันเวลา ยามนี้สมควรอยู่บนเส้นทางนัดหมายแล้ว”

อี่น้ำเทียนกระตือรือร้นถามว่า “อย่างนั้นเจ้าสมควรรีบรุดมาแต่เนิ่นๆ จึงถูกต้อง หาก मैं...”

พลันได้ยินสัมผัสเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า “อี่ได้เฮียบ...อี่ได้เฮียบ...”

ผู้คนหลายคนวิ่งปราดมาอย่างรีบร้อน คนนำหน้าทำทางปราด เบรีว ฝิเท้าว่องไว ย่อมเป็นชิมจั้งเปียเท้าที่สันหัดจัดเจนนั่น

อี่น้ำเทียนขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวเสียงทุ้มหนักว่ “ผู้มาใช้เป็น หัวหน้าใหญ่ของสำนักคุ้มกันภยอู้เอี้ยง (บารมีไกล) ติ่งเอี้ยง (สยบไกล) เล็งเอี้ยง (สงบไกล) ทั้งสามแห่ง ฉายาปวยฮวยมั่วเทียน เลาะต้อเอี้ยง (บุปผาบินท้วนภา สู่พสุธาไร้เสียง) ชิมคิงฮังกระมัง?”

ชิมจังเปี่ยเท่าซึ่งมีชื่อจริงว่า ชิมคิงยังน้อมกายกล่าวว่า “มิกล้ารับเป็นผู้ต่ำต้อยเอง...บริวารทั้งหลายมีตาแต่ไร้แวว ไม่รู้จักอู่ได้เฮียบ...”

อ๊าน้ำเทียนหั่วร่อดังๆ กล่าวว่า “เราไต่ยีนพวกมันบอกว่าจะเลี้ยงสุราเขียนกวีลี้ให้เป๊ะ รู้สึกขุ่นเคืองใจแต่เห็นแก่หน้าท่าน ไม่อาจลงมือทูปตีหากไม่หีบฉวยเงินทองพวกมันมาสักหลายหุน ไหนเลยระบายโทษะในอกได้”

“ถูกแล้ว ถูกแล้ว พวกมันสมควรตาย”

อ๊าน้ำเทียนพลันชะงักเสียงหั่วร่อกล่าวว่า “ท่านมาเสาะหาเรา?”

“ผู้เยาว์เดินทางมาราบพบอู่ได้เฮียบโดยเฉพาะ”

อ๊าน้ำเทียนกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านทราบไต่อย่างไรว่าเราอยู่ที่นี่?”

“ผู้เยาว์กำลังอับนหนทาง โชคดีที่ไต่รับการชี้แนะจากผู้อาวุโสท่านหนึ่ง บอกว่าในสองวันนี้ อู่ได้เฮียบจะมารอคคนในที่นี้ ดังนั้นจึงรีบรุดมา”

อ๊าน้ำเทียนยิ้มออกมากล่าวว่า “ที่แท้เป็นปีศาจเมามายนั้นปากมากอีก...”

พอเหลียวหน้ามอง เห็นลู่เล่าตัวยี่นคอตกอยู่ที่ห่างไป ในมือยังถือกระบี่ขึ้นสนิมครึ่งท่อนเล่มนั้น ดังนั้นอดหั่วร่อมิได้ กล่าวว่า “ตอนนีไนใจเจ้าคงยังเลอะเลือนไม่เข้าใจ”

ลู่เล่าตัวกัมศีระะก่ล่าวว่า “ผู้เยาว์...กระบี่เล่มนี้...ความจริง...”

ชิมคิงยังตวาดตำหนิว่า “เจ้ายังบากหน้ามาอีก หรือเจ้าไม่ทราบวไนมืออู่ได้เฮียบต่อให้ไรกระบี่ยังเหนือกว่ามีกระบี่ ไม่ว่าเป็นเศษโลหะอันใด เมื่ออยู่ในมืออู่ได้เฮียบก็กลับกลายเป็นยอดคัสตราวุธที่ฟันเหล็กดังฟันหยวก”

อ๊าน้ำเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านกล่าววยกย่องเราถึงเพียงนี้ คงมีข้อขอร้องเรากระมัง?”

ซิมคิงยังทอดถอนใจกล่าวว่า “บอกต่อผู้อาวุโสโดยไม่ปิดบัง ผู้เยาว์รับคัมภีร์กันสินค้าที่ประเมินค่ามิได้รายหนึ่ง เรื่องนี้ความจริงปกปิดเป็นความลับสุดยอด ไม่ทราบเพราะเหตุใดข่าวคราวกลับล่วงรู้ถึงหูสิบสองนักษัตริ์ ใช้คนจัดส่งบัตรแซ่ซึ่งเทียบมา ประกาศว่าจะปล้นชิงสินค้ารายนี้ ผู้เยาว์ยอมไม่กล้าคัมภีร์กันสินค้าออกเดินทาง...”

“หรือว่าท่านคิดใช้ให้เราคัมภีร์กันสินค้าให้แก่ท่าน?”

ซิมคิงยังก้มศีรษะกล่าวว่า “ผู้เยาว์ไม่กล้า...ผู้เยาว์ทราบว่าผู้อาวุโสอยู่ที่นั่นจึงนัดหมายสิบสองนักษัตริ์มายังละแวกนี้ เพียงวิงวอนผู้อาวุโสปลื้มตัวไปสักครั้ง ขอเพียงผู้อาวุโสออกปากสักสองคำ ต่อให้สิบสองนักษัตริ์มีขวัญกล้าเทียมฟ้า คงไม่กล้าแต่ต้องสินค้ารายนี้อีก”

อี่น้ำเทียนกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “ท่านเมื่อไม่มีปัญญาคัมภีร์กันสินค้า โฉนจึงรับเอาไว้?”

“ผู้เยาว์สมควรตาย เพียงวิงวอนผู้อาวุโส...”

“สิบสองนักษัตริ์มีชื่ออ้อฉาวชั่วร้ายมานาน หากมิใช่พวกมันปกปิดร่องรอยอย่างเร็นลับ เราคงกำจัดฆ่าทิ้งไปแล้ว เรื่องนี้มีเราไม่ยอมยื่นมือช่วยเหลือ”

ซิมคิงยังรีบกล่าวขอบคุณ อี่น้ำเทียนซึ่งกล่าวว่า “ท่านอย่าได้ขอบคุณเรา เราแม้มีเจตนาช่วยเหลือ จนใจที่เราในตอนนั้นมีเรื่องสำคัญอื่นอีก ไม่อาจรื้ออเนนช้าแม้ชั่วครู่ช่วยยามได้”

ไม่ทันขาดคำ หันกายหายไป

ซิมคิงยังกล่าวอย่างร้อนรนว่า “ผู้อาวุโสชะงักเท่า”

พลางโบกมือวูบ จี้เล่าก็จัดส่งหีบใบหนึ่งมา ในหีบบรรจุเต็มไปด้วยทองคำพร้าพรายตา ซิมคิงยังน้อมค่านับอีกครั้ง กล่าวว่า “ผู้เยาว์รับทราบมานานว่า ผู้อาวุโสจับจ่ายเงินทองราวหินกรวด ดังนั้นน้อมส่ง...”

อี่น้ำเทียนแหงนหน้าหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ซิมคิงยัง ต่อให้ท่านลำเลียงทองคำทั้งแผ่นดินส่งถึงเบื้องหน้ามา ก็ไม่

อาจหวังเห็นช่วงเวลาพบหน้าระหว่างเรากับยี่ตีแม่แต่น้อย...”

พลางยื่นมือตบไหล่กั้งคิม ตวาดว่า “เราไปก่อน เจ้าตามหลังมา”

เสียงขาดคำ คนก็ล้วงหน้าไปไกลกว่าสิบวา

ซิมคิงยังหน้าซีดเผือด จี๋เล่ายีพึมพำว่า “คนผู้นี้ประหลาดแท้ เงิน
ไม่กี่สิบตำลึงยังคิดหลอกหลวง แต่ผู้อื่นมอบทองคำอันล้ำค่าให้ กลับไม่
ต้องการ...”